

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ

Μια αριστοφανική κωμωδία για την ανοησία της εξουσίας
και τις μικρότητες της ανθρώπινης φύσης.

Βασιλεύς Σταρχιδαγόρας

Μια ανατρεπτική κωμωδία, εμπνευσμένη απ’ το πνεύμα της αρχαίας ελληνικής σάτιρας, όπου ένας αντιήρωας ξεκινά ένα απελπισμένο σχέδιο για να λύσει την κατάρα της Αφροδίτης που έχει πλήξει τη γενέτειρά του. Με χιούμορ, με έντονα κοινωνικά σχόλια και με μια γερή δόση υπερβολής, το έργο καταδεικνύει τις ανθρώπινες αδυναμίες και την αναζήτηση της δύναμης, με τρόπο που παραπέμπει στις παραδοσιακές αξίες της αριστοφανικής κωμωδίας.

Title: Βασιλεύς Σταρχιδαγόρας
(“King Starhidagoras”)
Author: Chris A. Tsirkas

Revision number: 2

Revision date: April 1, 2025

Digital format: PDF

Number of pages: 131

ISBN:

Publisher: publicly distributed by the author

For the latest version of this e-book and for other e-books from the same author, you can visit:
https://independent.academia.edu/ChrisTsirkas

For copyright permission requests or for other enquiries about this e-book, you can send an email to christos.a.tsirkas@gmail.com or a personal message to my Academia profile:
https://independent.academia.edu/ChrisTsirkas.

Artificial Intelligence (ChatGPT 4o) was used in the creation of this book, to assist in analyzing the author's content, to make revisions to the author's text, and to write a portion of the final text, based on the author's precise instructions and dramaturgical vision.

The author has reviewed, edited, and revised the content generated by Artificial Intelligence in accordance with the AI's Terms of Use, which include but are not limited to the following:

- https://openai.com/policies/eu-terms-of-use
- https://openai.com/policies/usage-policies
- https://openai.com/policies/sharing-publication-policy

The author has reviewed, edited, and revised the content (text and images) generated by Artificial Intelligence, according to his preferences and, therefore, assumes full legal responsibility for the content of this publication.

Ευρετήριο

Προλεγόμενα

Όταν κάποιος ακούει τη λέξη «Τραγωδία», φαντάζεται αμέσως κλασικές σκηνές: ήρωες που μονομαχούν με τη μοίρα τους, θεούς που παρακολουθούν απ’ τον Όλυμπο, καταστροφές που καραδοκούν στη γωνία. Οι μεγάλοι τραγικοί, όπως ο Ευριπίδης και ο Αισχύλος, μας έχουν διδάξει να περιμένουμε θυσίες, προσωπικές συμφορές και την αναμέτρηση των ηρώων των έργων τους με τις θεϊκές επιταγές και με το πεπρωμένο τους. Όμως, κάποια στιγμή, μετά από τόσο αίμα και τόσο δάκρυ, αναρωτιέται κανείς: «*Μήπως χρειαζόμαστε και λίγο γέλιο;*» Ή, καλύτερα: «*Μήπως η Κωμωδία δεν είναι τίποτα άλλο παρά η άλλη πλευρά της Τραγωδίας;*».

Έτσι, γεννήθηκε η ιδέα αυτού του βιβλίου —ενός κωμικού έργου, στο οποίο ένας θνητός, ο Σταρχιδαγόρας, αντί να θυσιάσει την κόρη του, όπως ο Αγαμέμνων την Ιφιγένεια, σκέφτεται να θυσιάσει κάτι πολύ πιο προσωπικό: τα ίδια του τα... ανδρικά «εφόδια». Και, αν ο Πειρίθους κατέβηκε στον Άδη για να πάρει την Περσεφόνη, ο Σταρχιδαγόρας κατεβαίνει για κάτι πολύ πιο... πρακτικό: τον «Πρώτο Φαλλό», για να σώσει την πόλη του απ’ την οργή της Αφροδίτης.

Η (παροδική;) μετάβαση απ’ την Τραγωδία στην Κωμωδία δεν ήταν τόσο ξαφνική όσο φαντάζεστε. Ίσως, μετά από τόσες τραγικές θυσίες και μονομαχίες με τη μοίρα, ένιωσα την ανάγκη να γελάσω. Διότι η ζωή δεν είναι μόνο πόνος και πόλεμος, αλλά και αστεία παρεξηγήσεων, υπερβολές και... παράλογες απαιτήσεις απ’ τους θεούς. Ήταν καιρός να αφήσω για λίγο τα δάκρυα, και να προσπαθήσω να δω τί συμβαίνει όταν ο ήρωας, αντί να μονομαχήσει με την τύχη του, την πάρει με χιούμορ.

Αυτό το έργο δεν είναι απλώς μια παρωδία της Τραγωδίας, αλλά ένας φόρος τιμής στο μεγαλείο του αρχαίου ελληνικού δράματος –καθόσον, ακόμα και μέσα από το γέλιο, αναγνωρίζουμε τις αλήθειες που οι τραγικοί μας παρέδωσαν. Ίσως η Κωμωδία είναι η καλύτερη απάντηση στα προβλήματα της ζωής θεών και θνητών.

Αν, λοιπόν, κάτι μας έχουν διδάξει οι τραγωδίες, είναι ότι ο ανθρώπινος βίος περικλείει τα άκρα της χαράς και του πόνου, της ελπίδας και της απελπισίας. Στον «*Σταρχιδαγόρα*», μετά από μια πορεία αναζητήσεων μέσα από τα μονοπάτια του αρχαίου τραγικού λόγου, επιχειρώ να βυθιστώ στο ανατρεπτικό πνεύμα της αριστοφανικής κωμωδίας. Και, ενώ η Τραγωδία απογυμνώνει την ψυχή από κάθε τι επίπλαστο, η Κωμωδία φέρνει την ελευθερία της σάτιρας, την απελευθέρωση του λόγου και την άνευ όρων ειλικρίνεια —που, πολλές φορές, αποκαλύπτουν αλήθειες εξ ίσου σκληρές.

Το κωμικό σύμπαν του «*Σταρχιδαγόρα*» δεν είναι απλώς μια φυγή από την τραγική μορφή, αλλά μια ολοκλήρωση της ίδιας αναζήτησης: ποιοι είμαστε μπροστά στις δυνάμεις που δεν ελέγχουμε, όταν είμαστε απαλλαγμένοι απ’ την τραγική συνθήκη της μοίρας. Ο Σταρχιδαγόρας, αντιήρωας από κάθε άποψη, ενσαρκώνει εκείνη την πλευρά του ανθρώπου που, αντί να καμφθεί, επιλέγει να σαρκάσει. Όπως οι τραγικοί ήρωες, έχει το δικό του πάθος και την προσωπική του υπέρβαση —μόνο που εδώ, το πάθος του δεν είναι η ύβρις ή η δίκη, αλλά η υπερβολή της ίδιας της αδιαφορίας του.

Η επιλογή μου να στραφώ προς την Κωμωδία μετά από τη βαθιά

ενασχόληση με την Τραγωδία δεν είναι παρά η φυσική συνέχεια αυτής της αναζήτησης της ανθρώπινης ουσίας. Ο «*Σταρχιδαγόρας*» είναι η απάντηση σε μια ανάγκη να συνδυάσω το πνεύμα της ελευθερίας, την ασυδοσία της γλώσσας και τη σάτιρα της κοινωνίας, σ' ένα πλαίσιο που δεν παραδίδεται στη μοίρα αλλά την γελοιοποιεί. Εδώ, η τραγική ειρωνεία γίνεται γελοία ειρωνεία, και τα σπουδαία θέματα που κυριαρχούν στη σκηνή της πόλης —ο έρωτας, η δύναμη, η φιλοδοξία και η αδυναμία— παρουσιάζονται με μια κωμική χροιά που υπερβαίνει την αγωνία.

Στον «*Σταρχιδαγόρα*», η Κωμωδία δεν παύει να έχει βάθος, ούτε να προβληματίζει. Μέσα απ' τον φακό της κωμικής υπερβολής, οι χαρακτήρες κινούνται με αληθινά πάθη και με συγκρούσεις που θα μπορούσαν να βρίσκονται σε μια τραγωδία, εάν δεν αντιμετωπίζονταν με αυτή την απόλυτη ελευθερία του χιούμορ. Το γέλιο δεν είναι παρά μια άλλη πτυχή του τραγικού —ένα μέσο για να εξερευνήσουμε με διαφορετικό ύφος όσα βρίσκονται στο επίκεντρο του ανθρώπινου δράματος.

Σ' έναν κόσμο όπου οι τραγικές μορφές αναμετρώνται με τη μοίρα, ο Σταρχιδαγόρας επιλέγει ν' αστειευτεί μαζί της. Και, μέσα απ' αυτή τη γελοιοποίηση, επιτυγχάνεται μια κάθαρση· μια άλλη μορφή εξυγίανσης, η οποία αφήνει το κοινό να δει την αλήθεια χωρίς τον βαρύ ζυγό της τραγικής αναγκαιότητας. Στον πυρήνα της, αυτή η κωμωδία είναι ένα ταξίδι απ' το σκοτάδι προς το φως, όπου οι χαρακτήρες αποκαλύπτουν, έστω και μέσα απ' τη γελοιοποίηση, τη βαθύτερη φύση του εαυτού τους και του κόσμου γύρω τους.

Έτσι, ο «*Σταρχιδαγόρας*» είναι κάτι περισσότερο από ένα κωμικό διάλειμμα· είναι μια νέα προσέγγιση σε παλιά ερωτήματα, όπου το τραγικό γίνεται κωμικό και η ψυχή αποκαλύπτεται με ένα γέλιο —διότι, στο τέλος, το γέλιο είναι ίσως το πιο άμεσο και ειλικρινές μέσο για να συναντήσουμε τον ίδιο τον εαυτό μας.

Στην καρδιά της ιστορίας του «*Σταρχιδαγόρα*» κυριαρχεί ο ίδιος ο ήρωας: ένας αντισυμβατικός, αθυρόστομος και βαθιά εγωκεντρικός χαρακτήρας, που, παρά τις υπερβολές του, καταφέρνει να κερδίζει τη συμπάθεια του κοινού. Ο Σταρχιδαγόρας δεν ακολουθεί το πρότυπο του ηθικού και αψεγάδιαστου ήρωα· αντιθέτως, αναδεικνύεται μέσα απ' τις αδυναμίες του —οι οποίες μοιάζουν να συμβολίζουν τις αδυναμίες όλων μας. Αλαζόνας, κυνικός και γεμάτος αντιφάσεις, είναι το είδος του χαρακτήρα που αντιμετωπίζει τις προκλήσεις με μια απίστευτη άνεση, αδιαφορώντας για τις συνέπειες και γελοιοποιώντας τα πάντα, ακόμα και τον ίδιο του τον εαυτό.

Γύρω απ' αυτόν τον κεντρικό αντιήρωα, περιστρέφεται ένας θίασος από εξωφρενικές και αλλόκοτες φιγούρες —χαρακτήρες που συνεισφέρουν στις κωμικές και συχνά παράλογες σκηνές του έργου. Μέσα απ' αυτούς, η σάτιρα αποκτά ένα πολυφωνικό ύφος, όπου κάθε προσωπικότητα προσθέτει μια διαφορετική διάσταση στην αλληλεπίδραση και στο χιούμορ. Οι σκηνές εμπλουτίζονται με ανατροπές και με κωμικές καταστάσεις, προσφέροντας μια ροή γέλιου και υπαινιγμών, με σκοπό να οδηγήσουν το κοινό στην αναγνώριση κάποιων απ' τις κρυμμένες αλήθειες της κοινωνίας.

Το έργο, μέσω του Σταρχιδαγόρα, εξερευνά τις διαχρονικές αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης: τη φιλοδοξία, τη ματαιοδοξία, την αλαζονεία, αλλά και την ανάγκη για αναγνώριση και δύναμη. Με την ανεξέλεγκτη γλώσσα του, που ξεφεύγει από κάθε κανόνα ευπρέπειας, και με τις προκλητικές ατάκες του, ο Σταρχιδαγόρας γίνεται το μέσο για να ειπωθούν εκείνες οι αλήθειες που σπάνια τολμάμε να εκφράσουμε. Καθώς αναλαμβάνει να σώσει την πόλη του απ’ την κατάρα της Αφροδίτης, ο ήρωας δείχνει ότι πολλές φορές η αναζήτηση της δύναμης και της λύτρωσης μπορεί να αποκαλύψει τις πιο κωμικές πτυχές της ανθρώπινης φύσης.

Μέσα απ’ αυτή τη γελοιοποίηση των πάντων —από την αγάπη και την εξουσία μέχρι τα προσωπικά μας ελαττώματα—, ο «*Σταρχιδαγόρας*» αποτελεί έναν καθρέφτη της ανθρώπινης εμπειρίας. Σ’ έναν κόσμο όπου η εξουσία, η δόξα και η αυτοεκτίμηση γίνονται συχνά στόχοι υπέρμετρης επιδίωξης, το έργο υπενθυμίζει ότι η ειλικρίνεια και το χιούμορ μπορούν να αποκαλύψουν αλήθειες πολύ βαθύτερες από το τραγικό βάρος μιας μοίρας. Ο «*Σταρχιδαγόρας*», με τον κωμικό του φακό, μάς καλεί να γελάσουμε με την ίδια την ύπαρξή μας, και να δούμε μέσα απ’ την απλότητα της σάτιρας τις σύνθετες αλήθειες που συνδέουν την Κωμωδία με την Τραγωδία.

Επέλεξα ν’ απομακρυνθώ απ’ την παραδοσιακή δομή της αριστοφανικής κωμωδίας —όχι από άγνοια, αλλά από πρόθεση και ίσως και από αδυναμία να κατασκευάσω κάτι δομικά απολύτως ανάλογο—, επιδιώκοντας να συνδέσω το παρελθόν με το παρόν, και φιλοδοξώντας να δημιουργήσω ένα έργο που, ενώ τιμά την κληρονομιά της αρχαίας κωμωδίας, ταυτοχρόνως μιλάει άμεσα στη σύγχρονη κοινωνία.

Τα Πρόσωπα

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Βασιλιάς της Φαλληδονίας, αλαζόνας και κωμικός. Πιστεύει πως όλα περιστρέφονται γύρω απ’ αυτόν, και συχνά παίρνει βιαστικές αποφάσεις που τον βάζουν σε μπελάδες.

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
Βασίλισσα και σύζυγος του Σταρχιδαγόρα. Έξυπνη, ερωτική, ειρωνική και με σαρκαστικό χιούμορ. Συχνά κοροϊδεύει τον άντρα της και βλέπει τα λάθη του, φθονώντας την εξουσία του.

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
Στρατηγός της πόλης, πιστός στον βασιλιά, καλοπερασάκιας και αμφιβόλου εξυπνάδας. Δίνει συμβουλές που συχνά οδηγούν σε περισσότερα προβλήματα.

ΑΓΑΜΟΚΛΗΣ
Ένας άγαμος πολίτης της πόλης, που λειτουργεί ως αφηγητής και σχολιαστής των γεγονότων. Με κριτική και σαρκαστική διάθεση, εκφράζει την απογοήτευση και την αγανάκτησή του για την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η πόλη λόγω των ενεργειών του βασιλιά.

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
Σύμβουλος του βασιλιά και κήρυκας, πονηρός και σαρκαστικός. Έχει κρυφά κίνητρα και συχνά υπονομεύει τον Σταρχιδαγόρα.

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
Πάντα μεθυσμένος, φέρνει κέφι και χάος όπου κι αν πάει. Πιστεύει πως το κρασί είναι η λύση σε όλα τα προβλήματα.

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ
Πονηρός και γρήγορος στο λόγο. Μιλάει με διπλωματία και συχνά μπερδεύει τους άλλους με τα λόγια του.

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ
Ομάδα πολιτών με σύγχρονες και προοδευτικές απόψεις. Αντιτίθενται στις παλιές παραδόσεις, και προκαλούν αναταραχές.

ΕΡΜΗΣ
Αγγελιαφόρος των θεών. Πονηρός, ταχύς και με ειρωνικό χιούμορ. Συχνά παίζει με τα λόγια, και απολαμβάνει να μπερδεύει τους θνητούς.

ΧΑΡΟΝΤΑΣ
Βαρκάρης του Κάτω Κόσμου. Αυστηρός, λιγομίλητος κι απόκοσμος. Ακολουθεί τους θεϊκούς νόμους πιστά, και δεν επιτρέπει παρεκκλίσεις.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ
Αρχαιότερος ήρωας, που τιμωρήθηκε για την αλαζονεία του. Περιπλανιέται στον Άδη, απογοητευμένος και μετανιωμένος για τα λάθη του.

ΟΡΦΕΑΣ
Θρυλικός μουσικός. Θλιμμένος για την απώλεια της Ευρυδίκης, παίζει μελαγχολικές μελωδίες. Συμβολίζει την ανεκπλήρωτη αγάπη.

ΠΛΟΥΤΩΝ
Άρχοντας του Κάτω Κόσμου. Επιβλητικός, αυστηρός και δίκαιος. Προστατεύει τα σύνορα του Άδη, και δεν ανέχεται παρεκτροπές απ’ τις διαταγές του.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
Βασίλισσα του Άδη. Γοητευτική, μυστηριώδης και με διπλή φύση. Ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, μπορεί να είναι τόσο τρυφερή όσο και σκληρή.

ΧΟΡΟΣ
Αποτελείται από πολίτες που σχολιάζουν τα γεγονότα, προσθέτοντας χιούμορ και σοφία. Λειτουργεί ως συνδετικός κρίκος μεταξύ σκηνών.

ΦΩΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

[Στην αρχαία Φαλληδονία, τα πάντα έχουν έρθει τα πάνω κάτω. Ο δαιμόνιος βασιλιάς Σταρχιδαγόρας, γιος του θρυλικού για τα ερωτικά του κατορθώματα Πεοσθένη, μετά απ’ την ερωτική αδιαφορία των γυναικών της πόλης, σκέφτηκε να «ανακαινίσει» τον ναό της Αφροδίτης, μετατρέποντάς τον σε οίκο ανοχής. Προσωρινά, έστω και με το αζημίωτο, οι άντρες χαρήκανε αυτό που τόσο καιρό τους είχαν αρνηθεί οι γυναίκες τους. Ωστόσο, η Αφροδίτη, προσβεβλημένη απ' τη βεβήλωση του ναού της, έριξε στην Φαλληδονία κατάρα που όμοιά της δεν είχαν ξαναδεί οι θνητοί: ιπτάμενοι φαλλοί όρμησαν στην πόλη, κατατρέχοντας τις —όχι και τόσο άμοιρες— γυναίκες, οι οποίες δεν άφησαν την ευκαιρία να πάει χαμένη. Οι άντρες, αρχικά σαστισμένοι και εν συνεχεία σε πλήρη ηθική κατάπτωση από τα γεγονότα, αγανάκτησαν και άρχισαν να ζητούνε το δίκιο τους απ' τον βασιλιά. Ενώ η πόλη έχει παραδοθεί στο χάος, ο Σταρχιδαγόρας συνεχίζει να γλεντάει αμέριμνος στο ανάκτορό του.]

ΑΓΑΜΟΚΛΗΣ
[Εμφανίζεται στη σκηνή, αναστατωμένος, κρατώντας ένα κύπελλο κρασί.]
Ω συμπολίτες μου
—εσείς, που κάποτε χτίσατε ναούς για τους θεούς,
που υψώσατε τείχη θεόρατα για ν’ αποκρούσετε τους εχθρούς,
και που τώρα στέκεστε με βλέμμα χαμένο για το κακό που μας βρήκε—,
πώς φτάσαμε, αλήθεια, ως εδώ;
Πώς καταντήσαν οι άντρες να τριγυρνάνε σαν σκιές του Άδη,
—θεατές στην ίδια τους τη ζωή;

[Περπατάει νευρικά στη σκηνή, χειρονομώντας εντόνως.]

Πώς φτάσαμε να ζητάμε το δίκιο μας… από τις γυναίκες;
Πώς κατάφεραν εκείνες να κλειδώσουν τα κορμιά τους,
σφιχτά και άπιαστα, σαν τις πόρτες των σπιτιών τους;
Και τί ‘ναι τούτο που έγινε, συμπολίτες μου;
Κάποτ’ όλα πήγαιναν καλά: οι άντρες κράταγαν τον λόγο τους
κι οι γυναίκες το κρεβάτι ζεστό, και κανείς δεν παραπονιόταν
—ή, τουλάχιστον, έτσι φαινόταν.
Αλλά ήρθαν καιροί παράξενοι, και τα γυναικεία κορμιά σφαλίστηκαν,
λες και οι καρδιές τους πάγωσαν μες σε μια νύχτα.
Και, να σας πω και το κρίμα τους:
δεν είναι μόνο που γίνανε δύσκολες και ψυχρές·
μα που τώρα το μόνο που τις νοιάζει είναι τα πανηγύρια κι οι γιορτές,
να χαριεντίζονται στις πλατείες,
να δείχνονται και να τις θαυμάζουν αλλά…
δίχως να τους ακουμπά κανείς!
Γυναίκες με βλέμματα παγερά και με χείλη στεγνά,
σε κάθε γωνιά της πόλης, σ’ όποιο σπίτι κι αν κυττάξεις·
λες κι αποφάσισαν πως ο έρωτας είναι μονάχα δικό τους παιχνίδι!

Κι εμείς, οι άντρες, μείναμε πίσω
—ξένοι, ν' αγναντεύουμε τη θέα από μακριά, ξελιγωμένοι—,
σαν τα ζώα που λιμπίζονται την τροφή τους,
χωρίς ποτέ να τη φτάνουν και να τη γεύονται.
Και, γιατί το πάθαμε αυτό; Γιατί καταντήσαμε μαλθακοί!
Χαμένοι μέσα στις δουλειές και τα λεφτά μας,
ξεχάσαμε τις γυναίκες μας· τις αφήσαμε μόνες,
παρά να τους δείξουμε λίγη τρυφεράδα, λίγο νοιάξιμο·

κι εκείνες πήραν τα ηνία· και τώρα εμείς…
κλαίμε την κακιά μας μοίρα.

Κι ενώ η πόλη βυθιζόταν στη σιωπή,
ένας μονάχα άντρας στάθηκε πιο ξύπνιος απ’ όλους:
ο βασιλιάς μας, ο περιβόητος… Σταρχιδαγόρας!
Ποιός Δίας και ποιοί θεοί;
Αυτός έγραψε θεούς μα και τις Μοίρες τις ίδιες στα πα…πούτσια του,
και, με την αθεΐα του, είπε:
«*ΕΓΩ θα βρώ τη λύση για το δράμα ‘τούτο!*»

[Σηκώνει το χέρι δραματικά.]

Πήγε στην Αφροδίτη
—την θεά του έρωτα του έρωτα και της χαράς στα σκέλια μας—,
κι αντί να της προσφέρει θυσίες κι ύμνους περίτεχνους,
της ανακαίνισε ο θεομπήχτης τον ναό…
Και, τι ναό που έφτιαξε, ο αθεόβοβος!
Ούτε με θυσίες, ούτε μ’ αναθήματα ακριβά,
—μα έναν οίκο πιο μεγάλο κι απ’ τα όνειρα των φτωχών:
Έναν… «*Ζευκτήριο Οίκο*» —έτσι το ονόμασε το «σπίτι» που ένωσε άντρες και γυναίκες!
Εκεί, γυναίκες από κάθε γωνιά,
Αθηναίες, Σπαρτιάτισσες, ακόμα κι απ' τα βάθη της Ασίας
—παραστρατισμένες, αδικημένες, μέχρι κι εταίρες που βρήκαν ευκαιρία—,
ήρθαν να βρούν άντρες να τις «εξυπηρετήσουν». [Άσεμνη χειρονομία]
…με το αζημίωτο βέβαια,
γιατί ούτε κι η τρισόλβια Ειρήνη μας, η παχιά θεά της ευημερίας,

δεν χαρίζει τ’ αγαθά της τζάμπα σε κανέναν.

[Γελάει πικρά.]

Με μιας, στύσανε το ερωτικό πανηγύρι της Αφροδίτης,
κι οι άντρες της πόλης γεύτηκαν επί τέλους αυτό που τους έλειπε καιρό.
Μα οι θεοί, συμπολίτες μου, τις προσβολές δεν της λησμονάνε.
Πώς στον κόρακα να μη θυμώσει η Αφροδίτη, η θεά,
όταν είδε τον ναό της να γίνεται χαμαιτυπείο,
—μέρος που πιότερο θύμιζε πανηγύρι παρά λατρεία;
Και με το δίκιο της, μιας κι ο βέβηλος ο Σταρχιδαγόρας
της έκανε το σπιτικό… πώς να το πούμε… ΜΠΟΥΡΔΕΛΟ!

[Φωνάζει με έμφαση.]

Κι έριξε τότ’ αυτή την κατάρα της, τη φριχτή:
ιπτάμενους φαλλούς, που πάνω απ’ την πόλη μας πετάνε σαν όρνεα αρπαχτικά,
κι ορμάνε δώθε και κείθε, κι όποια εύκαιρη τη βρούνε…
ρίχνουνται ανάμεσα στα τρυφερά τα σκέλια και στα παχιά της τα μεριά!
Και, ποια τάχα ν’ απαρνηθεί τέτοιο θεόσταλτο δώρο;
Όλες τρέχουν να γευτούν τους… ευλογημένους επισκέπτες:
νέες, γριές, παντρεμένες, ανύπαντρες!
Σιγά μην άφηναν την ευκαιρία να πάει χαμένη!

[Αναστενάζει.]

Κι εμείς, οι άντρες της πόλης, μείναμε να τραβάμε τα μαλλιά μας
και τα μαραμένα απ’ την ξεφτίλα από τέτοια μας,
βλέποντας τις γυναίκες να γεύονται τον έρωτα από ψηλά,
—γιατί, ό,τι δεν κάναμε εμείς, το κάνουν τώρα οι ουρανόμπηχτοι
πού…!
Κι έτσι τώρα, συμπολίτες μου, στην πόλη μας όλα ανάκατα:
οι γυναίκες με χέρια και ποδάρια ορθάνοιχτα,
κι οι άντρες… να τους βλέπεις στους δρόμους μαζεμένους,
να πίνουν το πικρό κρασί της ντροπής,
να μοιρολογάνε την τύχη τους,
και να καταριούνται τον βασιλιά μας τον κακορίζικο
—που, τόσα χρόνια, ΕΝΑ καλό πήγε να κάνει για τον λαό του,
και, τελικά, αντί να γαμήσουμε, τρέχουμε μη μας γαμήσει κανά πουλί
κατά λάθος.

[Γελάει με πικρό χιούμορ.]

Και πού πήγε ο παλιός μας κόσμος;
Πού πήγε η ανδρεία, η περηφάνια μας;
Οι γυναίκες μας πηδιούνται αβέρτα, κι εμείς οι άντρες
μένουμε να κυττάμε, ν’ αναπολούμε την περασμένη μας δόξα.
Μόνοι και κακορίζικοι, βλέπουμε να ξεπέφτουμε, δίχως να τολμάμε.
Γιατί, να, συμπολίτες μου, η πόλη μας έγινε ένα χάος
—ένας μεγάλος οίκος ανοχής,
όπου όλοι γεύονται την ηδονή εκτός από ‘μένα κι από ‘σάς!

[Σηκώνει τα χέρια δραματικά.]

Μα, μη με ρωτάτε για λύσεις

—εγώ ‘μαι ο Αγαμοκλής, ο μόνος που ‘μεινε άγαμος,
κυττάζοντας τα δεινά μας από μακριά, καθώς οι φαλλοί πετούν ολόγυρά μας·

[Κοιτάζει προς τον ουρανό, με απόγνωση.]

Η καταιγίδα των φαλλών δεν λέει να κοπάσει, συμπολίτες μου.
Προσέξτε,
γιατί ό,τι δεν σας βρήκε ακόμη σύντομα μπορεί να πέσει και στα δικά σας κεφάλια!

ΠΑΡΟΔΟΣ

ΧΟΡΟΣ

—— *Στην πόλη μας θεϊκή οργή*
και συμφορά μεγάλη,
που τα «πουλιά» ξεχύθηκαν
στου αέρα την αγκάλη!
Κι ό,τι πουλί κι αν είναι αυτό,
αντί για σώμα έχει φαλλό!

—— *Γριές και νιές και οι μικρές*
τρέχουνε μαγεμένες
—άλλες με γέλια, ορμητικές,
κι άλλες ξελιγωμένες.
Χέρια υψώνουνε ψηλά,
να πιάσουν τα «πουλάκια»·
τους άντρες παρατήσανε,
για νέα «παιχνιδάκια»!

—— *Κι όλες τώρα μαζευτήκαν*
σε θιάσων παραζάλη·
και, ο πάθος για τους «κούκους»
τους ξανάβει το κεφάλι.
Στέναξαν οι δρόμοι όλοι,
και πλημμύρισαν με χύσια·
μήτ' ο Διόνυσος προφταίνει
να ευλογήσει τα γαμήσια!

—— *Ω, θεά μας, Αφροδίτη,*

γιατί τέτοια συμφορά
έριξες, να τιμωρήσεις
έναν άθεο βασιλιά;
Τι σου φταίξαμε, να λιώνουν
οι γυναίκες μας στη «βράση»,
γιατί έκανε, ο τρισάθλιος,
τον ναό σου πορνοστάσι;

Επωδός

[Αναστενάζοντας όλοι μαζί:]
—— Ω, φαλλοί, που αιωρείστε
μες στα σύννεφα του Πόθου,
ποιός θα ‘ρθεί να μας γλυτώσει
απ’ τη μάστιγα αυτή;
Μήτ’ ασπίδα, μήτε σπάθα
—μοναχά η Αφροδίτη—
θα μας σώσει απ’ τη ντροπή!

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Α'

[Σκηνή: Το παλάτι, μισογκρεμισμένο και παραμελημένο. Ο βασιλιάς Σταρχιδαγόρας τρώει και πίνει αδιάφορα, πλαισιωμένος απ' τις γυναίκες του παλατιού και τον στρατηγό Καυχησίμαχο. Το γλέντι συνεχίζεται με φαγητό, με κρασί και με ακατάπαυστο γέλιο. Ο Οπισθόβουλος, ο κήρυκας, εισέρχεται θεατρικά, μεγαλοπρεπώς και χαριτωμένα, με φωνή δραματική, ενώ κάνει υπερβολικές χειρονομίες.]

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
Ω! Βασιλιά μου,
Σταρχιδαγόρα λαμπρέ, κυρίαρχε των πάντων,
Η πόλη σε υμνεί, αλλά τώρα ζητά βοήθεια,
από τη δόξα σου και την μεγάλη σου… σύνεση!
Μα έχω νέα δυσοίωνα, τόσο ζοφερά,
που ούτε ο πιο αστείος κωμωδιογράφος δεν θα τα άντεχε!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[*Μισοκοιμισμένος, με το κρασί στο χέρι και με το άλλο χέρι "στρατηγικά" τοποθετημένο:*]
Ωχ, Οπισθόβουλε, άφησε τις τραγικές σου φωνές!
Μήπως θες να χαλάσεις το ωραίο μας συμπόσιο;
Πιες λίγο κρασί, και άσε τις καταστροφές να περιμένουν.
Άλλωστε, τί είναι μερικές ακόμη καταστροφές για ‘μάς;
Ξεπέσαμε, ναι… αλλά με στυλ!
Μαζί τα φάγαμε, μαζί θα την πληρώσουμε
—αλλά, πάντα υπάρχει χρόνος για ένα ποτηράκι ακόμα!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Με μάτια γουρλωμένα και δραματική φωνή:]
Ω, βασιλιά μου, όχι!
Δεν είναι ώρα για κρασί!
Τα πουλιά, βασιλιά μου, τα πουλιά πετούν!
Όχι εκείνα που τραγουδούν γλυκά στα κλαδιά,
αλλά τα άλλα… αυτά που κουβαλούν την οργή της Αφροδίτης!
Στον ουρανό πετούν πολυάριθμοι πούτσ… φτερωτοί μνηστήρες,
και καταριούνται την πόλη!
Τα πουλιά, βασιλιά μου! Τα καταραμένα πουλιά της Αφροδίτης!
Δες, πλησιάζουν!
Φαλλοί πετούν στον ουρανό,
μεγάλοι και μικροί, άσπροι και μαύροι, λεπτοί και χοντροί
—όλοι τους άσβεστοι στην ορμή τους, αχόρταγοι—.
και στις γυναίκες αλύπητα ορμάνε!
Οι άντρες τρέχουν και κρύβονται,
και οι γυναίκες έχουν γίνει θηρία ανήμερα!
Μας πλησιάζει η καταστροφή!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Γελώντας δυνατά:]
Χα-χά, ποιά πουλιά και ποιά κατάρα, Οπισθόβουλε;
Εδώ, με τον βασιλιά πίνουμε και γλεντάμε·
Αν η Αφροδίτη θέλει να μας τρομάξει και να μας χαλάσει τη μέρα,
ας φέρει κάτι πιο… πειστικό!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αδιάφορος, ξαναγεμίζοντας το ποτήρι του:]

Τιμημένε μου στρατηγέ, Καυχησίμαχε, τί να πω…
Κι εσύ, Οπισθόβουλε, αν η πόλη γέμισε πουλιά,
εσύ αντί να τα χαίρεσαι και να τα γλεντάς, κάθεσαι και κλαις;
Αν θέλει η Αφροδίτη να παίξει με ιπτάμενα τσουτσούνια,
στο κάτω κάτω, είναι η θεά του έρωτα.
Αν θέλει να κατεβάσει ολόκληρο κοπάδι από θεϊκές… ορμές,
εγώ είμαι έτοιμος να το απολαύσω.
Τι να πω; Στην υγειά μας!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Ξεφυσώντας, απελπισμένος, σχεδόν δακρύζοντας:]
Μα, βασιλιά μου, τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά!
Οι γυναίκες ξεσηκώνονται!
Χτυπούν τους άντρες τους με σκούπες, με μαγειρικά σκεύη, με ό,τι βρουν μπροστά τους
—όσες δηλαδή δεν πηδιούνται, κι όσες τελειώσανε—,
κι οι δρόμοι είναι γεμάτοι φωνές και φασαρίες!
Είναι η ίδια η οργή της θεάς!
Κι εμείς τί κάνουμε; Πίνουμε!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Γελώντας:]
Ας έρθει η οργή της, λοιπόν!
Εγώ εδώ θα είμαι, με το ποτήρι μου γεμάτο και με το βλέμμα στο απέραντο κενό.
Και, τί θες να κάνω εγώ γι’ αυτό;
Αφού το ξέρεις, Οπισθόβουλε, ΣΤ’ ΑΡΧΙΔΙΑ ΜΟΥ όλ’ αυτά.
Γιατί να με νοιάζει που οι γυναίκες αποφάσισαν να επαναστατήσουν

για έναν ναό της Αφροδίτης;
Επειδή τον έκανα… λίγο πιο διασκεδαστικό;
Έλα τώρα!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Χτυπώντας το τραπέζι από τα γέλια:]
Χα-χα-χά! Ο βασιλιάς έχει δίκιο!
Πάντα κάτι θα βρίσκουν οι γυναίκες κάτι για να γκρινιάζουν!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Κλείνει τα μάτια του, και αναστενάζει βαριά:]
Ω, Αφροδίτη, πόσο μεγάλη είναι η οργή σου…
Βασιλιά μου, δεν μπορείς να πάρεις για ΜΙΑ στιγμή σοβαρά την κατάσταση;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Χτυπώντας το ποτήρι του στο τραπέζι:]
Ακούστε με!
Αν η Αφροδίτη θέλει να ρίξει κατάρες,
να φέρει πουλιά και να μας κυνηγήσει, ας το κάνει!
Εγώ είμαι ο Σταρχιδαγόρας,
και οι καταστροφές δεν με αγγίζουν!
Στα ποτήρια μας, λοιπόν! Ζήτω τα πουλιά!
Και τα φτερωτά και τ’ αρχιδάτα!
Ζήτω οι θεϊκές τρέλες!

[Γυρνάει προς το παράθυρο, με αδιαφορία. Κυττάζει προς τα έξω, και βλέπει σμήνη από μεγάλα… πουλιά να πετούν στον ουρανό.]

Χμμμ… ενδιαφέρον.
Ποτέ δεν είχα ξαναδεί τέτοια μεγάλα…
[σταματώντας για λίγο:]
…και αναπαραστατικά πουλιά.

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Κυττάζοντας κι αυτός:]
Χα-χά!
Μάλλον μια ακόμη φάρσα των γυναικών·
προσπαθούν να μας φοβίσουν!
Ποιος φοβάται τα πουλιά;

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Χαριτωμένα, και φοβισμένος:]
Μα εγώ, που ‘χω δει πολλά «πουλιά» στη ζωή μου,
με αυτά εδώ τρομάζω, βασιλιά μου!
Σαν να πέφτουν απ’ τον ουρανό με μανία!
έτοιμα, ξανά και ξανά, ανελέητα να μας γαμή…
…να μας στείλουν στον χαμό!
Κι όλ’ αυτά επειδή, βασιλιά μου,
μεταμόρφωσες τον ναό της σε… εχμ… οίκο της ηδονής!
Είναι η ίδια η θεϊκή οργή, και δεν αστειεύεται!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ξεσπώντας σε γέλια:]
Έλα τώρα! Λες κι η Αφροδίτη νοιάζεται για τέτοια!
Ο ναός της ποτέ δεν ήταν τόσο δημοφιλής·
και, στο κάτω-κάτω, τί είναι ένας ναός της θεάς,
αν όχι ένας τόπος λατρείας του σώματος και των απολαύσεων;
Αντί να παραπονιέται, θα έπρεπε να με ευγνωμονεί
που εκτόξευσα τη φήμη της, και μάλιστα με στυλ!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Γελώντας:]
Χα-χα-χά! Αν οι θεοί θέλουν να μας τιμωρήσουν επειδή το γλεντάμε,
ας βρουν κάτι πιο πρωτότυπο από φτερωτά πουλιά!

[Ακούγεται ένας δυνατός θόρυβος, και η πόρτα ανοίγει απότομα. Μια ομάδα γυναικών μπαίνει στο παλάτι, κρατώντας σκούπες, τηγάνια, και διάφορα άλλα οικιακά εργαλεία. Μπροστά τους, είναι η σύζυγος του βασιλιά, η βασίλισσα Λαγνοκράτεια, μ’ ένα βλέμμα γεμάτο θυμό και αποφασιστικότητα.]

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Με φωνή γεμάτη οργή, δείχνοντας δραματικά προς τον βασιλιά:]
Σταρχιδαγόρα!
Σταμάτα να γεμίζεις το ποτήρι σου, κι άκουσέ με!
Δεν έχω χρόνο για τα παιχνίδια σου και για το ατελείωτο γλέντι σου.
Έκανες τον ναό της Αφροδίτης μπουρδ…
ένα στέκι διαφθοράς και ασέβειας!
Οι γυναίκες έχουν ξεσηκωθεί,

κι οι άντρες τρέχουν να κρυφτούν σαν δειλοί.
Η πόλη είναι στα πρόθυρα της καταστροφής,
επειδή η δική σου ασέβεια και αδιαφορία μας έφεραν ως εδώ!
Κι εσύ είσαι απασχολημένος με το κρασί σου;
Πρέπει να κάνεις κάτι, αλλιώς θα δεις την πόλη σου να χάνεται!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ξανασηκώνοντας το ποτήρι του, χαλαρά:]
Ω, Λαγνοκράτειά μου, πάντα έτοιμη να γκρινιάξεις!
Γιατί να είσαι τόσο δραματική; Όλα αυτά είναι υπερβολές!
Γιατί να μην έρθεις να καθίσεις εδώ δίπλα μου;
Να πιούμε λίγο κρασί,
και ν’ αφήσουμε την Αφροδίτη να παίζει με τα πουλιά της;
Γιατί ν' αλλάξω τώρα;

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Σταυρώνοντας τα χέρια της, με αυστηρό βλέμμα, χωρίς να κουνιέται:]
Κρασί; Πιστεύεις ότι μ’ ένα ποτήρι κρασί
μπορείς να με πείσεις ν’ αφήσω την πόλη να καταρρεύσει;
Τι θες, να παίξω κι εγώ την αδιάφορη βασίλισσα,
όπως παίζεις εσύ τον αδιάφορο βασιλιά;
Λάθος κάνεις, Σταρχιδαγόρα!
Εγώ δεν μένω πίσω·
δεν αφήνω καμία θεά να με γελοιοποιήσει, ούτε κι εσένα να με παραμερίσεις!
Και, σου το λέω ξεκάθαρα:
εσύ έφερες την καταστροφή, εσύ θα μας γλυτώσεις απ’ αυτήν!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα:]
Μα, Λαγνοκράτεια, μήπως υπερβάλλεις λίγο;
Έλα, κάθισε μαζί μας κι άσε τα πουλιά να πετούν όπου θέλουν!

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Με ειρωνικό χαμόγελο, γυρνώντας προς τον Καυχησίμαχο:]
Καυχησίμαχε, γλυκέ μου, πάντα υποτιμάς τη σοβαρότητα των καταστάσεων.
Γι' αυτό είσαι στρατηγός, κι όχι βασιλιάς.
Εγώ, απ' την άλλη, δεν έχω καμία πρόθεση ν' αφήσω την Αφροδίτη ή οποιαδήποτε άλλη θεά
να μου καταστρέψει την πόλη και να χάσω την εξουσία μου.
Είμαι η Βασίλισσα Λαγνοκράτεια,
κι ΕΓΩ είμαι αυτή που παίρνει τις αποφάσεις,
όταν ο «βασιλιάς» μας είναι απασχολημένος με το ποτήρι του.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αφήνει κάτω το ποτήρι του, με φανερή ενόχληση:]
Ω, πάντα φιλόδοξη, Λαγνοκράτεια.
Μήπως όλο αυτό δεν είναι παρά μια ευκαιρία για 'σένα,
ώστε να δείξεις ποιος κάνει κουμάντο;
Αν όντως θέλεις να διαχειριστείς την κατάσταση,
τότε γιατί δεν παίρνεις τον έλεγχο εσύ;

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Με φωνή που αναδεικνύει αυτοπεποίθηση και εξουσία:]

Ίσως το κάνω, Σταρχιδαγόρα.
Ίσως, διότι η πόλη χρειάζεται ηγέτη, κι όχι πότη
—κάποιον που είναι απασχολημένος να γεμίζει το ποτήρι του, ενώ όλα γύρω του καίγονται.
[Γυρνώντας προς τον Καυχησίμαχο, με αυταρχικό ύφος:]
Καυχησίμαχε, πήγαινε να φέρεις τους ιερείς της Αφροδίτης!
Αυτή η γελοιότητα πρέπει να σταματήσει!
Κάποιος πρέπει να δώσει ένα τέλος σε αυτό το χάος!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Με δραματικό τόνο, κάνοντας μεγάλες χειρονομίες:]
Η κομψοκωλόγαμη Λαγνοκράτεια έχει δίκιο, βασιλιά μου!
Αν δεν κάνεις κάτι, τα πράγματα θα χειροτερέψουν.
Οι γυναίκες δεν αστειεύονται!
Έχουν ήδη ξεσηκωθεί, και οι δρόμοι γεμίζουν φωνές κι ακατάπαυστους ήχους!
Οι άντρες έχουν κρυφτεί, και η θεά ετοιμάζεται για το τελειωτικό χτύπημα!
[Προς τη Λαγνοκράτεια, με βλέμμα καχύποπτο:]
Λαγνοκράτεια, μοιάζεις έτοιμη να διεκδικήσεις την εξουσία,
όσο κι η ίδια η Αφροδίτη διεκδικεί την πόλη μας!

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Χαμογελώντας με κυνισμό:]
Διεκδικώ; Ω, Οπισθόβουλε, εγώ δεν διεκδικώ,
απλώς παίρνω αυτό που ήδη μου ανήκει.
Αν ο Σταρχιδαγόρας αδυνατεί να κυβερνήσει,
τότε ποιος θα το κάνει αν όχι εγώ;

Δεν υπάρχει τίποτα πιο γλυκό από την εξουσία,
όταν αυτή κατακτάται την κατάλληλη στιγμή.

[Η Λαγνοκράτεια στρέφει το βλέμμα της ξανά στον Σταρχιδαγόρα, μ' ένα αδιόρατο ναζιάρικο χαμόγελο που κρύβει ανταγωνισμό. Ο Σταρχιδαγόρας, ανασηκώνοντας τους ώμους του, αρχίζει επί τέλους να αντιλαμβάνεται τη σοβαρότητα της κατάστασης. Η Λαγνοκράτεια παραμένει στη θέση της, εκπέμποντας την εικόνα μιας γυναίκας που είναι έτοιμη να πάρει ό,τι της ανήκει.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αρχίζοντας, επί τέλους, να δείχνει λίγο ενδιαφέρον, και ξύνοντας το κεφάλι του:]
Χμμ… Μήπως όντως το παράκανα;
Αλλά… στο κάτω-κάτω, ένας ναός είναι!
Και, το μόνο που έκανα ήταν να τον κάνω πιο… χρήσιμο για όλους.
Λαγνοκράτεια, μήπως υπερβάλλεις;
Είναι πραγματικά τόσο σοβαρά τα πράγματα;

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Αυστηρά, με αποφασιστικό ύφος:]
Πολύ σοβαρά! Οι γυναίκες δεν θα σταματήσουν,
κι η Αφροδίτη δεν θα δείξει έλεος!
Αν δεν κάνεις κάτι, η πόλη θα καταστραφεί… από πουλιά ΚΑΙ σκούπες!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Σηκώνεται αργά:]
Καλά λοιπόν… φαίνεται πως ήρθε η ώρα να ενδιαφερθώ.
Καυχησίμαχε, πήγαινε να φέρεις τους ιερείς της Αφροδίτης.
Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να κατευνάσουμε τη θεά…
πριν η κατάσταση γίνει ακραία!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Πετώντας το φαγητό του, και πιάνοντας το σπαθί του με υπερβολική θεατρικότητα:]
Στα όπλα, λοιπόν!
Έεεε… εννοώ, ας φέρουμε τους ιερείς!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αναστενάζοντας:]
Αν είναι να τελειώνουμε μ’ αυτή την ιστορία, ας το κάνουμε σωστά.
Αλλά, μην περιμένετε να ζητήσω συγγνώμη!
Η Αφροδίτη θα ‘πρεπε νά ‘χε εκτιμήσει τις… καινοτόμες ιδέες μου!
[Γυρνώντας προς τον Οπισθόβουλο:]
Εσύ, Οπισθόβουλε, πήγαινε και κάνε δημόσια αναγγελία!
Πες στον λαό ότι ο βασιλιάς του, επί τέλους, αποφάσισε ν’ αναλάβει δράση!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Με χαρά και ενθουσιασμό:]
Αμέσως, βασιλιά μου!
Θα τους πω ότι ο θρυλικός Σταρχιδαγόρας

επί τέλους αποφάσισε να ενδιαφερθεί για την πόλη του!

[Ο Οπισθόβουλος φεύγει τρέχοντας απ’ τη σκηνή για να διαδώσει τα νέα, ενώ η Βασίλισσα Λαγνοκράτεια τον κυττάζει με δυσπιστία. Ο Στρατηγός κάνει τις προετοιμασίες για να βρει τους ιερείς. Το Επεισόδιο κλείνει με τον Σταρχιδαγόρα να δείχνει αμυδρή ανησυχία, παραμένοντας όμως αλαζονικός.]

ΧΟΡΙΚΟ Α'

ΧΟΡΟΣ

—— *Ω, πόλη μας —που άλλοτε*
ολάνθιζες με δόξα—,
η μοίρα σου εγίνηκε
λούσα, χοροί και λόξα.
Πετούν οι θεϊκοί φαλλοί,
και φέρνουν αναρχία·
τα σπίτια ξεκληρίζονται,
μαζί κι η πολιτεία.

—— *Γυναίκες εξεγείρονται,*
κι οι άντρες πια κρυμμένοι·
της Αφροδίτης η οργή
τα πάντα κατακαίει.
Πού 'ν' η σοφία, η σύνεση,
πού 'ναι τα δίκια τ' αντρικά;
Ο βασιλιάς μας πνίγεται,
μες στου κρασιού τη ρεματιά.

—— *Σταρχιδαγόρα, άκουσε*
καθέναν που φωνάζει·
η πόλη σου γκρεμίζεται,
και πάν' όλα χαράμι.
Όλ' οι θεοί, με σεβασμό,
θυσίες απαιτούνε·
μα 'σύ γελάς μπροστά σ' αυτό
που όλοι μας πενθούμε.

—— Τί λύση άραγε θα βρεί
ο βασιλιάς μας τώρα;
Θε να μας σώσει τη ζωή,
ή θά ‘ρθει κι άλλη μπόρα;
Μήπως η αλαζονεία του
μας φέρει κι άλλη συμφορά;
Μήπως οι πράξεις του πολλά
πάλι θα φέρουνε δεινά;

[Αναστενάζοντας όλοι μαζί:]
—— Ω, βασιλιά, που στέκεσαι
σε κρίσιμη στιγμή,
θά βρεις τον δρόμο τον σωστό
ή θα μας βρεί η οργή;
Μήτε θνητοί μήτε θεοί,
δεν ξέρουν τι θα γίνει·
η πόλη ελπίζει σε εσέ,
που έχεις την ευθύνη.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Β'

[Η σκηνή ανοίγει στην αίθουσα του θρόνου. Ο Σταρχιδαγόρας δείχνει πλέον πιο ανήσυχος, ενώ ο Στρατηγός στέκεται δίπλα του με νέα απ’ τους ιερείς της Αφροδίτης. Η Βασίλισσα Λαγνοκράτεια τους κυττάζει με αυστηρό βλέμμα. Ο Οπισθόβουλος επιστρέφει με τις τελευταίες εξελίξεις απ’ τον λαό.]

ΣΚΗΝΗ 1: ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Χαζεύοντας έναν χάρτη της πόλης, με ύφος αλαζονικό και λίγο περίεργο:]
Τι λένε, λοιπόν, οι ιερείς της Αφροδίτης, Καυχησίμαχε;
Είμαστε έτοιμοι να λύσουμε αυτή την καταραμένη κατάσταση
[Τονίζει τη λέξη «τρόπο...» σαν να είναι μυστική τακτική.]
με... τρόπο;
Βγάλανε τον λογαριασμό της κατάρας,
ή ακόμη τους παρακαλάμε για καμιά ευκαιρία να γλυτώσουμε;
Και, τί ακριβώς ζητούν απ' το ταμείο μας αυτή τη φορά;

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Ξύνοντας το κεφάλι του:]
Βασιλέα, οι ιερείς λένε πως η Αφροδίτη είναι πάρα πολύ θυμωμένη.
Απαιτεί να επιστρέψουμε τον ναό στην αρχική του χρήση...
ή, διαφορετικά, να της προσφέρουμε κάποιο βαρύτιμο... δώρο.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Απορώντας, με έκδηλη αδιαφορία:]
Δώρο;
Να της στείλω κανένα καλάθι με φρούτα και λίγα λουλούδια;
Έναν περίτεχνο πίνακα ίσως;
Ή, καλύτερα, έναν απ’ τους ξύλινους «φίλους» που κρύβουν οι γυναίκες μας πίσω απ’ τα παράθυρα;
Περίτεχνα σκαλισμένο, με χρυσό και ελεφαντόδοντο για να είναι εντυπωσιακός,
με πολύτιμους λίθους στην αλαβάστρινη λαβή,
και με το ξύλο του γυαλισμένο καλά-καλά, για να γλιστράει, μέσα-έξω στο...; [Άσεμνη χειρονομία.]

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Γελώντας, αλλά διστακτικά:]
Όχι, βασιλιά μου, δεν είναι αυτό που έχουν στον νού τους.
Μιλούν για κάτι πιο δραστικό... ίσως έναν ταύρο, έναν αμνό...
ή μάλλον... κάτι πιο... πιο... ανθρώπινο, ας πούμε.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με έκπληξη που γυρίζει σε θυμό:]
Θυσία;!
Τί, δηλαδή, να της θυσιάσω κάποιον απ' τους δικούς της ιερείς;
Ή μήπως τον ταμία του κράτους, που τα κατάφερε να λείπουν οι μισοί φόροι;

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Με ένταση στη φωνή:]
Όχι, βασιλιά μου, μιλούν για θυσία… ΟΝΤΩΣ ανθρώπινη.

ΣΤΡΑΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ανατριχιάζοντας ελαφρώς, αν και προσπαθεί να φανεί γενναίος:]
Όντως ανθρώπινη;!
Εγώ ΔΕΝ πρόκειται να θυσιάσω κανέναν απ’ τον λαό μου!
Οι γυναίκες έχουν ήδη αφηνιάσει·
δεν χρειάζεται να βάλω και φωτιά στην πυριτιδαποθήκη!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Με αμηχανία, προσπαθώντας να εξηγήσει:]
Όχι, βασιλιά μου… κάτι πιο… προσωπικό. Κάτι δικό σου.

ΣΤΡΑΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με βλέμμα καχύποπτο, πλησιάζοντας τον Καυχησίμαχο:]
Πιο… δικό μου;
Τί εννοείς «πιο δικό μου»;
Μην μου πεις ότι…

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Κοιτάζοντας γύρω του αμήχανα, και χαμηλώνοντας τη φωνή:]
Εεε… εεμ, βασιλιά μου…
Οι ιερείς είπαν ξεκάθαρα ότι η Αφροδίτη θέλει κάτι πολύτιμο·
Κάτι που να δείχνει τη μετάνοια και την ταπεινοφροσύνη σου.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αίφνης σηκώνεται έξαλλος, με μάτια πελώρια:]
Μη μου πεις ότι εννοούν… τα ΑΡΧΙΔΙΑ ΜΟΥ;!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Διστακτικά, με έναν μορφασμό συγγνώμης:]
Ναι, βασιλιά μου… ακριβώς αυτό:
η θεά ζητάει να… προσφέρεις το πιο ανδρικό σου στοιχείο.
Το σύμβολο της βασιλικής σου υπεροχής!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Τρομοκρατημένος και εκνευρισμένος, με τα χέρια σε σφιχτές γροθιές:]
Τα αρχίδια μου;!
Να τα θυσιάσω, για να γλυτώσουμε από μια θεϊκή κρίση; ΠΟΤΕ!
Δεν θα αποχωριστώ αυτά που με κάνουν βασιλιά!
Ποιος είμαι χωρίς αυτά;

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Προσπαθώντας να τον ηρεμήσει:]
Βασιλιά μου, σε παρακαλώ, σκέψου το.
Οι γυναίκες έχουν βγει εκτός ελέγχου,
η πόλη βρίσκεται σε αναταραχή,
και τα πουλιά γεμίζουν τον ουρανό.
Αν δεν κάνεις αυτή τη θυσία, ποιος ξέρει τι θα επακολουθήσει…

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ

[Με αγανάκτηση, σηκώνοντας τα χέρια ψηλά:]
Ας καταρρεύσει η πόλη!
Ας γεμίσει με πουτσόπουλα!
Δεν θυσιάζω τ' αρχίδια μου, ούτε για θεές, ούτε για κανέναν!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ

[Με σοβαρό ύφος, προσπαθώντας να τον πείσει:]
Αλλά, βασιλιά μου, αυτό είναι το μόνο που θα κατευνάσει τη θεά.
Αν αρνηθείς, η πόλη δεν θα έχει σωτηρία.
Οι ιερείς είναι κατηγορηματικοί…

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ

[Κουνώντας το κεφάλι του με απόγνωση:]
Τι λύση, Καυχησίμαχε; Πώς θα κυβερνήσω χωρίς αυτά;
Θα γίνω περίγελως, για όλη την αιωνιότητα!
Ο Σταρχιδαγόρας χωρίς… αρχίδια;
Όχι! Ποτέ! Ας βρούν οι ιερείς άλλη λύση!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ

[Κάνοντας μια τελευταία προσπάθεια:]
Βασιλιά μου, αν δεν τα θυσιάσεις, θα χάσεις τα πάντα!
Μπορεί να χάσεις την πόλη, τον θρόνο
…ακόμη και τη βασιλική σου τιμή!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Χτυπώντας το χέρι στο τραπέζι, φανερά οργισμένος:]
Δεν είμαι βασιλιάς χωρίς αυτά!
Κάτι άλλο πρέπει να βρεθεί·
ΔΕΝ θα κάνω αυτή την ταπεινωτική θυσία!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Σηκώνοντας τους ώμους, με απελπισία:]
Όπως διατάζεις, βασιλιά μου.
Μα θυμήσου ότι οι θεοί δεν παίζουν με τέτοια θέματα.

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Σταυρώνοντας τα χέρια της, με ειρωνικό ύφος:]
Καλύτερα να το σκεφτείς, Σταρχιδαγόρα.
Αλλιώς, θα δεις την πόλη σου γεμάτη πουτσοπούλια
και τις γυναίκες να αναλαμβάνουν τα ηνία… πράγμα που δεν θα μου φανεί τόσο άσχημο!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με βλέμμα που δείχνει ότι βρήκε κάτι μεγαλοφυές:]
Χμ… ίσως χρειάζεται κάτι πιο… ανορθόδοξο.
Αντί να κατευνάσουμε την Αφροδίτη με θυσίες,
να κάνουμε μια συμμαχία με άλλους θεούς!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Πετάγεται ξαφνικά με ενθουσιασμό, κάνοντας μεγάλες χειρονομίες:]
Ναι, ναι! Συμμαχία!
Θα καλέσουμε θεούς λιγότερο επιθετικούς…
και πιο παιχνιδιάρηδες, όπως τον Διόνυσο!
Ένας θεός της γιορτής θα έκανε θαύματα για την κατάσταση!

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Με πικρή ειρωνεία:]
Ή ίσως τον Ερμή, να έρθει με τα κόλπα του,
και να φύγει πριν καν καταλάβει κανείς τι έγινε.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με φλόγα στα μάτια και ενθουσιασμό:]
Ακριβώς! Καλέστε τον Διόνυσο και τον Ερμή!
Μεθυσμένοι και πονηροί θεοί μπορούν να βάλουν τα πράγματα σε τάξη.
Καυχησίμαχε, πήγαινε να καλέσεις τους ιερείς τους!
Θα ανακατέψουμε το θεϊκό παιχνίδι, προς όφελός μας!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Κάνοντας θεατρική υπόκλιση:]
Όπως διατάζεις, βασιλιά μου!
Με τέχνη, πονηριά, και λίγη… δημιουργική προσέγγιση!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
…και ίσως και με μερικά καλά κρυμμένα τεχνάσματα!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
…θα φέρουμε τους θεούς με το μέρος μας.!

[Ο Στρατηγός αποχωρεί με στρατιωτική επισημότητα, ενώ ο Σταρχιδαγόρας μένει να σχεδιάζει το «ανίερο σχέδιό» του, γεμάτος αυτοπεποίθηση.]

ΣΚΗΝΗ 2: ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΜΗ

[Στην αίθουσα του θρόνου, εμφανίζονται οι ιερείς του Διονύσου και του Ερμή. Ο ένας είναι μεθυσμένος, ενώ ο άλλος μιλάει πονηρά και γρήγορα.]

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
[Μπαίνοντας με αστάθεια, με κρασί στο χέρι:]
Άχ, βασιλιά μου!
Μεγάλη στεναχώρια σε βαραίνει, σαν κρασί που ξίνισε κι έχασε τη γεύση του!
Μα, γιατί κάνεις έτσι; Πιες, χαλάρωσε!
Το κάθε δράμα, βασιλιά μου,
είναι απλώς μια καλή ευκαιρία για να σηκώσουμε τα ποτήρια μας!
Κάθε κατάρα μοιάζει με τραγούδι, μετά το τρίτο ποτηράκι.

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ
[Με γρήγορο και πονηρό ύφος:]
Βασιλιά μου, δεν υπάρχει πρόβλημα που δεν μπορεί να λυθεί με λίγη πονηριά.
Η Αφροδίτη θυμωμένη; Ωραία.
Λίγο κολακευτικά λόγια, λίγη «μετάνοια», και ποιος ξέρει;
Ίσως πιστέψει ότι όλα ήταν μια… παρεξήγηση.
Θα της φτιάξουμε μια ιστορία που θα τη συγκινήσει.
θα μιλήσουμε με τη θεά, θα κλαφτούμε και λίγο·
λίγα δάκρυα, λίγη… υπερβολή·
και, πριν το καταλάβει, θα χορεύει πάλι μ’ εμάς,
και θα έχουμε πάρει πίσω την πόλη μας.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με ανακούφιση και ενθουσιασμό:]
Αυτό ήθελα να ακούσω!
Τελικά υπάρχουν ακόμα σύμμαχοι με μυαλό!
Μεθυσμένοι και πονηροί; Υπέροχα!
Μαζί σας, θα γλυτώσουμε την πόλη απ' τις αφηνιασμένες γυναίκες και τη φτερωτή πουτσολαίλαπα!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
[Γελώντας:]
Μήπως το πρόβλημα, βασιλιά μου, δεν είναι τα πουλιά,
αλλά ότι δεν πίνετε αρκετό κρασί;
Μια γιορτή χρειάζεσαι!
Κρασί, γέλια, και η Αφροδίτη θα ξεχάσει τα πάντα!

Ποιος μπορεί να μείνει θυμωμένος όταν όλη η πόλη χορεύει;

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ
[Με σαρδόνιο χαμόγελο:]
Κι αν το κρασί δεν αρκεί, τότε ας αφήσουμε τα λόγια να κάνουν τη δουλειά τους.
Λίγη διπλωματία, λίγη κολακεία, και θα την πείσουμε
πως ό,τι έγινε δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια αστεία παρανόηση.
Άσε με εμένα να μιλήσω με τις γυναίκες και με τη θεά, βασιλιά μου.

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Κυττάζοντας από μακριά, ειρωνικά:]
Άλλη μια φαεινή ιδέα του βασιλιά μου.
Ας ελπίσουμε να πετύχει·
γιατί αλλιώς, το μόνο που θα μείνει είναι το κρασί και τα κενά λόγια·
και, τότε, μην περιμένετε να έχουμε πόλη για να γιορτάσουμε.

ΣΚΗΝΗ 3: ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

[Ο Σταρχιδαγόρας ξεκινάει τις προετοιμασίες για τη μεγάλη γιορτή. Ο Οπισθόβουλος αναγγέλλει την εκδήλωση στους δρόμους, ενώ οι ιερείς προσκαλούν τον λαό να συμμετάσχει.]

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Τρέχοντας στους δρόμους:]

Άκουσον, άκουσον!
Ο μεγάλος μας βασιλιάς, Σταρχιδαγόρας, σας προσκαλεί όλους να γιορτάσουμε μαζί!
Με κρασί, μουσική, και ίσως… λιγότερα πουλιά στον ουρανό!
Ελάτε όλοι, να δούμε αν το κρασί μπορεί να κατευνάσει τους θεούς καλύτερα απ’ τις θυσίες!

ΓΥΝΑΚΕΙΑ ΦΩΝΗ
Για καλό μας το λες αυτό,
ή μήπως πάλι εσύ θα πιείς όλο το κρασί και θα διώξεις τα πουλάκια μας;

ΣΚΗΝΗ 4: Η ΓΙΟΡΤΗ

[Η σκηνή ανοίγει στην κεντρική πλατεία της πόλης, με τον Σταρχιδαγόρα, τη Βασίλισσα Λαγνοκράτεια, τον Καυχησίμαχο, τον Οπισθόβουλο και τους ιερείς του Διονύσου και του Ερμή να στέκονται μπροστά απ’ τον συγκεντρωμένο λαό. Μια τεράστια εξέδρα έχει στηθεί. Εμπρός της, πλήθη πολιτών χορεύουν και περιμένουν τη μεγάλη γιορτή. Οι γυναίκες έχουν ηρεμήσει σχετικά, στα πλαίσια της γιορτής, αλλά κρατάνε φεμινιστικά πανό που γράφουνε συνθήματα όπως:

• «ΤΟΞΙΚΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ»,

• «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΤΕΡΩΤΟΥΣ ΔΟΝΗΤΕΣ ΜΑΣ»,

• «Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ»,

• «ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΠΑΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑ»,

• «ΗΜΑΣΤΑΝ ΟΛΕΣ ΚΑΠΟΤΕ ΕΥΡΩΠΗ - ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΤΑΥΡΙΑ!»,

• «ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΑΙΝΑΔΑ, ΑΛΛΑ ΑΝ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙΣ ΘΑ ΓΙΝΩ!»

• «ΔΙΑ, Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΗ!»

• «ΑΦΡΟΔΙΤΗ: ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ, ΑΣ ΜΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ»

ενώ οι άντρες κρατάνε πανό με συνθήματα όπως:

• «ΖΗΤΩ Η ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ»,

• «Η ΙΣΟΤΗΤΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ - ΤΩΡΑ ΓΛΕΝΤΑΜΕ!»,

• «Η ΑΡΕΤΗ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ - ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ»,

• «Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ - ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΡΑΣΙ, ΛΙΓΟΤΕΡΑ ΛΟΓΙΑ»,

• «Ο ΖΕΥΣ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ - ΠΟΛΥΘΕΪΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!»,

• «ΟΛΥΜΠΟΣ: ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΟΠΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΖΗΤΑ ΣΥΓΝΩΜΗ»,

• «ΑΝΤΡΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ - ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΑ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΡΑΣΙ!»,

• «ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ: Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ, ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΣΕΙΡΗΝΕΣ!»

Ο Σταρχιδαγόρας και η Λαγνοκράτεια παρακολουθούν το πλήθος, με διαφορετικές διαθέσεις.]

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Σταυρώνοντας τα χέρια της, με σαρκαστικό χαμόγελο:]
Βλέπεις, Σταρχιδαγόρα,
όσο κι αν προσπάθησες να ευχαριστήσεις την Αφροδίτη,
οι γυναίκες δεν πείθονται τόσο εύκολα.

Μια γιορτή και λίγο κρασί δεν θα τις κρατήσουν για πολύ ήσυχες.
[Με νόημα:]
Ίσως θα έπρεπε να τους είχες προσφέρει κάτι πιο… ουσιαστικό.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με ελαφριά αμηχανία, προσπαθώντας να παραμείνει χαλαρός:]
Ω, Λαγνοκράτειά μου, υπερβάλλεις πάλι!
Κρασί, χορός και γέλιο —αυτά χρειάζονται, για να κατευναστεί η θεά.
Κι αν δεν αρκούν, θα βρούμε κάτι άλλο!
Το θέμα είναι ότι όλοι είναι εδώ,
και κανείς δεν κρύβεται πια στο σπίτι του!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Γελώντας και κουνώντας το κεφάλι του:]
Το «*κανείς δεν κρύβεται*» είναι σχετικό, βασιλιά μου.
Αν δεν δούμε καμιά σκούπα να σηκώνεται, να πω την αλήθεια,
ίσως όντως καταφέρουμε να τους κρατήσουμε ήσυχους.
Και αν χρειαστεί, ε, έχουμε πάντα τον Διόνυσο για να χαρίσει κέφι…
και αμνησία!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
[Κατευθύνοντας το ποτήρι του προς τον ουρανό, μεθυσμένος:]
Αφήστε τον Διόνυσο να κάνει τη δουλειά του!
Κρασί και γιορτή!
Ποιος νοιάζεται για κατάρες, όταν ο ήλιος λάμπει και το ποτήρι είναι γεμάτο;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Προς τον λαό, ανοίγοντας τα χέρια του με μεγαλοπρέπεια:]
Λαέ μου!
Είμαστε εδώ για να κατευνάσουμε την Αφροδίτη, με μια γιορτή που θα τα έχει όλα:
κρασί, μουσική, γλέντι και θεούς!
Ήρθαμε εδώ όλοι μαζί, για να φέρουμε την ειρήνη πίσω στην πόλη μας!
Ζήτω η αγάπη, ζήτω η Αφροδίτη!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
[Σηκώνοντας ένα τεράστιο κρασοπότηρο:]
Αφήστε τον Διόνυσο να κυλήσει στις φλέβες σας!
Πιείτε, χορέψτε και αγαπηθείτε!
Ας γεμίσει η πόλη χαρά και γέλιο!

ΛΑΟΣ
[Ζητωκραυγάζοντας, με κέφι:]
Ζήτω ο βασιλιάς! Ζήτω η ειρήνη!

[Ενώ κάποιοι ζητωκραυγάζουν κι αρχίζουν να πίνουν, μια ομάδα πολιτών ξεκινάει να βγαίνει μπροστά, κρατώντας πανό με συνθήματα υπέρ της ισότητας, της ενσυναίσθησης και της συμπερίληψης.]

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ 1
[Ανεβαίνοντας στη σκηνή, με ύφος αυστηρό και με σοβαρότητα:]

Συγγνώμη, βασιλιά μου, αλλά έχουμε ένα θέμα εδώ!
Αυτή η γιορτή δεν πληροί τους κανόνες της ***Συμπερίληψης***™:
Πρώτ’ απ’ όλα, η γιορτή που κάνεις είναι ανδροκρατούμενη και οι θεοί πατριαρχικοί.
Πού είναι η συμμετοχή των γυναικών;
Πού είναι οι θεές που να εκπροσωπούν την ισότητα;
Πού είναι η Ήρα, η Αθηνά, η Δήμητρα;
Και το κρασί; Μήπως αποκλείει όλους αυτούς που δεν πίνουν;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με αμηχανία, και προσπαθώντας να φανεί χαλαρός:]
Μα… προσπάθησα να φέρω τους θεούς που όλοι αγαπούν,
τους πιο παιχνιδιάρηδες και ελεύθερους…
ήθελα να φέρουμε την ειρήνη, με χορό και γέλιο!

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ 2
[Με έντονο ύφος, κρατώντας το πανό με το σύνθημα «*Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΑΣΕΒΕΙΑ*»:]
Δεν είναι όλοι ελεύθεροι, βασιλιά μου, όταν η γιορτή σου προωθεί την τοξική αρρενωπότητα!
Και, μη μου πείτε ότι ο Διόνυσος είναι αρκετά συμπεριληπτικός,
επειδή αγαπά την ελευθερία!
Όλοι ξέρουμε πως οι διονυσιακές γιορτές πάντα είχαν μια σκοτεινή πλευρά:
αντικειμενοποίηση των γυναικείων σωμάτων!
Λευτεριά στις Μαινάδες, σεβασμός στις ανάγκες όλων!
Θέλουμε θεούς που να εκπροσωπούν την ποικιλία
—όχι τον μύθο της «ελευθερίας» μέσα από μεθύσι κι εκρήξεις παθών!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ξαφνιασμένος, με ύφος αμήχανο:]
Μα… προσπαθήσαμε να καλέσουμε τους πιο παιχνιδιάρηδες και χαλαρούς θεούς…
Ήθελα να φέρουμε ακριβώς αυτά:
την ειρήνη και την ισορροπία, με γλέντι και με χαρά!

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ 3
[Ανεβαίνει στη σκηνή με πελώριο βιβλίο γεμάτο «*Κανόνες Συμπερίληψης*»:]
Δεν υπάρχει αληθινή ειρήνη, βασιλιά μου,
χωρίς ενσυναίσθηση και εκπροσώπηση όλων!
Και, ποιος αποφάσισε ότι το κρασί είναι το μόνο που μπορούμε να προσφέρουμε;
Έχετε σκεφτεί τους χορτοφάγους;
Αυτούς που πίνουν μόνο χυμούς αποτοξίνωσης;
Γιατί να είναι το κρασί το επίκεντρο;
Γιατί δεν έχουμε βιγκανικές προσφορές;
Τι γίνεται με το νερό με εσάνς λεμονιού;
Οι ανάγκες των πολιτών είναι πολλές και ποικίλες!

[Υπό την καθοδήγηση της Λαγνοκράτειας, ο λαός επευφημεί τους Προοδευτικούς Πολίτες.]

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Προς τον Σταρχιδαγόρα, με ειρωνικό ύφος, σταυρώνοντας τα χέρια της:]

Σταρχιδαγόρα, είναι αστείο, δεν βρίσκεις;
Προσπάθησες να κάνεις τους πάντες χαρούμενους, αλλά τελικά μόνο τα πουλιά φαίνεται να το διασκεδάζουν.
[Με σαρκαστική φωνή, απευθυνόμενη στο πλήθος:]
Δες, λαέ μου:
Ο μεγάλος μας βασιλιάς, που θα κατεύναζε τη θεά με τα ανίερα κόλπα του!
Κι όμως, ορίστε το αποτέλεσμα:
η πόλη παραμένει υπό την κατάρα της, ενώ οι γυναίκες παίρνουμε ξανά τα ηνία!

[Οι γυναίκες και οι άντρες αρχίζουν να φωνάζουν τα συνθήματα των πανό τους, κάτι που οδηγεί σε γενικευμένη σύρραξη. Οι γυναίκες κυνηγούν τους άντρες με σκούπες και κουτάλες.]

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Προσπαθώντας να εξηγήσει την κατάσταση στον Σταρχιδαγόρα, γεμάτος αμφιβολία:]
Βασιλιά μου, φοβάμαι ότι χρειάζονται πολλά περισσότερα από θεούς και κρασί,
για να κατευνάσεις τις απαιτήσεις του λαού.
Ίσως πρέπει να βρούμε έναν… χμμ…
[Διστάζοντας:]
πιο «ολιστικό» τρόπο, για να τους ευχαριστήσουμε όλους.

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Με ύφος υπεροπτικό, κυττώντας το πλήθος και τον κακό χαμό που

αρχίζει να γίνεται:]
Ίσως να καλέσουμε τη θεά της Πολιτικής Ορθότητας.
Αλλά, κι αυτή πιθανότατα θα ζητήσει πιστοποιητικά συμπερίληψης…
και ψυχικής ευαισθησίας, για κάθε θεότητα που προσκαλέσαμε!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με βλέμμα απελπισίας, ξεφυσώντας:]
Μήπως να καλέσουμε τη Γαία;
Να γιορτάσουμε με νεράκι και ρίζες;
Ο Διόνυσος δεν μας έκανε, ο Ερμής δεν μας έκανε,
οι γυναίκες επαναστατούν και κυνηγάνε πάλι τους άντρες, τα πουλιά τρελάθηκαν…
Τι άλλο σκατά να κάνω;
Να τους φέρω τον… Απόλλωνα να κάνει βιγκανικές προφητείες;

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ 1
[Με βλέμμα απόλυτης σοβαρότητας:]
Ίσως να ξεκινήσεις πρώτα με μια δημόσια συγγνώμη,
για όλες τις προκαταλήψεις των θεών που προσκάλεσες.
Και, μετά, να κάνεις την αυτοκριτική σου μπροστά σ’ όλον τον λαό.
Μόνον έτσι θα μπορέσουμε να δούμε πραγματική πρόοδο!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
[Μεθυσμένος, κυττώντας με απορία τον Σταρχιδαγόρα:]
Βασιλιά μου, να με συγχωρεί η χάρη σου, αλλά…
εμένα μια καλή γιορτή μου φαίνεται να περιλαμβάνει απλώς κρασί και καλή παρέα,

και προς το τέλος κι ένα καλό… [Άσεμνη χειρονομία.]
Κι είναι να ζητήσουμε συγγνώμη και γι' αυτό…
τότε τί γιορτή είναι αυτή;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με απογοήτευση, κυττώντας τα πουλιά που συνεχίζουν να πετούν και τις γυναίκες που κυνηγούν τους άντρες:]
Καταραμένη θεά… Τί άλλο θέλεις από ‘μάς;
Ποιός θεός θα μας σώσει τώρα,
που ακόμα κι οι δούλοι μας γελάνε με τις προσπάθειές μας;

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ
[Με ηχώ:]
Παιδιά της πόλης!
Δεν με κατευνάζετε με τα γλέντια και με τα κρασιά σας!
Η αγάπη δεν είναι γιορτή με ψεύτικα λόγια και μεθυσμένους ιερείς.
Αν θέλετε να γλυτώσετε, δείξτε την αληθινή σας αφοσίωση, αλλιώς η κατάρα θα παραμείνει!

ΧΟΡΟΣ
—— *Ω, τι συμφορά μεγάλη!*
Πιά, τί άλλο θα μας βρεί;
Η θεά μας κοροϊδεύει
και γελάει, μες στη σιωπή!

——*Τα κρασιά δεν την μεθούνε,*
οι χοροί δεν συγκινούν,

κι οι γυναίκες μας ακόμα
τους φαλλούς αναζητούν.

—— *Αφοσίωση ζητάει,*
μα θυσίες άλλες δεν ξέρω!
Αν δεν βρούμε τώρα λύση,
το κορμί μου θα προσφέρω!

ΛΑΟΣ
[Σε πανικό:]
Τι θα κάνουμε τώρα; Η θεά δεν ευχαριστήθηκε!
Τρέξτε να σωθείτε!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με απόγνωση, κυττάζοντας τον Καυχησίμαχο:]
Καυχησίμαχε, πήγαινε στους ιερείς!
Πρέπει να βρούμε άλλη λύση, γιατί αλλιώς δεν θα έχουμε πόλη αύριο!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Σκύβοντας το κεφάλι, με σεβασμό:]
Όπως διατάζεις, βασιλιά μου.
[Αναστενάζοντας:]
Ή μήπως να σκεφτούμε, τελοσπάντων, πιο σοβαρά τις απαιτήσεις της Αφροδίτης. [Με νόημα στο «απαιτήσεις».]
Αυτή η γιορτή αντί να την κατευνάσει, φαίνεται να την εξόργισε περισσότερο!

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Με ειρωνικό ύφος, απευθυνόμενη στο πλήθος:]
Ακούσατε όλοι τον Καυχησίμαχο;
Ο βασιλιάς μας δεν μπορεί να σώσει την πόλη χωρίς τα… αρχίδια του!

[Το πλήθος ξεσπάει σε γέλια, αλλά και φωνές πανικού.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με φωνή γεμάτη απογοήτευση, κυττώντας το πλήθος να φεύγει σιγά σιγά:]
Καταραμένη θεά, ούτε γλέντι, ούτε τραγούδι, ούτε κρασί!
Τίποτα δεν αρκεί απ’ όλ’ αυτά…
μοναχά πρέπει τελικά να θυσιάσω…
[Κυττάζοντας προς το επίμαχο σημείο:]
τα πολύτιμά μου, για να ευχαριστήσω αυτόν τον λαό!

[Το πλήθος αρχίζει να αποχωρεί, μισοί απογοητευμένοι, άλλοι θυμωμένοι. Ο Σταρχιδαγόρας κυττάζει τον Οπισθόβουλο, που του κάνει νόημα να μην μιλήσει άλλο. Η σκηνή κλείνει με τον Σταρχιδαγόρα και την ομάδα του να προσπαθούν να βρουν τρόπο να διασώσουν τη γιορτή, ενώ ο λαός φεύγει γελώντας ειρωνικά και σχολιάζοντας την αποτυχία του βασιλιά να κατανοήσει τη νέα εποχή. Ο Χορός κλείνει με μια υπερβολική κίνηση, υπογραμμίζοντας την αναπόφευκτη σύγκρουση του Σταρχιδαγόρα με την αμείλικτη Αφροδίτη.]

ΧΟΡΙΚΟ Β'

ΧΟΡΟΣ

—— Ω, τι συμφορά μεγάλη
που μάς βρήκε ξαφνικά!
Στέκετ' ο Σταρχιδαγόρας
μες σε βάλτου τα νερά!
Ζήτησε η Αφροδίτη
μια θυσία ακριβή,
και ο βασιλιάς διστάζει
—να την κάνει δεν μπορεί!

—— Πιο σημαντικό τί είναι,
—είν' η πόλη, η τιμή;
Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα,
είναι δύσκολ' η στιγμή!
Με ανδρεία, αν θυσιάσει
απ' τα τρία του τα δυό,
τη θεά θα ευχαριστήσει
και θα βρούμε λυτρωμό!

Επωδός

—— Μα η καρδιά του τρέμει τώρα,
κι ο ιδρώτας του τον λούζει.
Τέτοι' απόφαση δεν παίρνει,
μη τον πούνε όλοι πού...!

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Γ'

[Ο Σταρχιδαγόρας, ο Στρατηγός και η Λαγνοκράτεια έχουν επιστρέψει στο παλάτι, μαζί με τους ιερείς του Διονύσου και του Ερμή.]

ΣΚΗΝΗ 1: ΤΑ ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Καθισμένος, με το κεφάλι σκυμμένο, αναστενάζοντας με έκδηλη απογοήτευση:]
Τι να κάνουμε τώρα, Καυχησίμαχε;
Η γιορτή πήγε σκατά!
Η Αφροδίτη δεν μάς άκουσε, και η κατάρα μάς κατατρέχει ακόμη!
Τα πουλιά κυνηγούν ακόμα τις γυναίκες,
[Άσεμνη χειρονομία, αποφεύγοντας την ωμή περιγραφή:]
που έχουν πια αποκάμει απ’ το πολύ…
Και οι γυναίκες —πιο άγριες από ποτέ— κυνηγάνε τους άντρες σαν δαιμονισμένες!
Τί είμαστε τελικά; Χάσαμε κάθε έλεγχο!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Με σοβαρό ύφος, αλλά με μια κωμική δόση ειρωνείας:]
Βασιλιά μου, φαίνεται ότι έχουμε πια μόνο ΜΙΑ επιλογή.
Οι ιερείς είπαν πως η γιορτή θα έπιανε τόπο, αλλά απέτυχε.
Τώρα, η μόνη λύση είναι να της προσφέρεις κάτι πραγματικά πολύτιμο:
[Με ελαφρώς τραγικό ύφος, τονίζοντας με δραματικότητα:]
τα… αρχίδια σου!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ξαφνιασμένος, σαν να μην πιστεύει αυτό που ακούει:]
Τα αρχίδια μου;! Τί; Ποτέ!
Χωρίς αυτά, τί βασιλιάς θα είμαι;
Εγώ είμαι ο Σταρχιδαγόρας! Δεν είμαι ένας οποιοσδήποτε θνητός!

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Με ειρωνεία και υπερβολικό σαρκασμό:]
Και, τί θα γίνεις χωρίς αυτά, αγαπημένε μου;
Ένας βασιλιάς χωρίς… το πιο πολύτιμο λάβαρο του;
[Με ψεύτικη θλίψη:]
Θα ήταν σαν να έχανες την ψυχή σου!
Άραγε έχεις αρκετή γενναιότητα για κάτι τέτοιο;

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Με σοβαρό ύφος, μα με υποψία ειρωνείας στα μάτια:]
Βασιλιά μου, οι ιερείς ήταν ξεκάθαροι.
Πρέπει να διαλέξεις: τα αρχίδια σου ή την πόλη σου.
Η Αφροδίτη ζητά κάτι που να δείχνει την πίστη και τη γενναιοδωρία σου.
Μια πράξη που να είναι πραγματικά… αντρίκια,
ακόμη κι αν σε κάνει λιγότερο άντρα.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Γνέφει αρνητικά και αποσβολωμένος, σαν να αρνείται να το πιστέψει.]
Όχι… Δεν μπορεί να φτάσαμε σε αυτό το σημείο…

[Κουνώντας το κεφάλι του, προσπαθώντας να φανεί σοβαρός:]
Ναι, βασιλιά μου... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.
Τ' αρχίδια σου είναι το μόνο που έχει μείνει να προσφέρουμε στη θεά, για να κατευνάσουμε την οργή της.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Εγώ; Να δώσω τα αρχίδια μου για να σωθεί η πόλη;
Ποτέ! Χωρίς αυτά, δεν είμαι βασιλιάς!
Αλίμονο, πώς θα μείνω στην Ιστορία, μετά από κάτι τέτοιο;

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Σοβαρά, αλλά με χιουμοριστική τραγικότητα, με ύφος υπερβολικά δραματικό:]
Αλλά, βασιλιά μου, αν δεν τα θυσιάσεις, η κατάρα της θεάς θα μας καταστρέψει.
Οι γυναίκες είναι εξοργισμένες,
όλη η πόλη είναι σε αναταραχή,
και όπου νά 'ναι τα πουλιά θα την γεμίσουν απ' άκρη σ' άκρη!
Χωρίς τη θυσία, δεν θα υπάρξει σωτηρία ούτε για τον θρόνο σου!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Κουνώντας το κεφάλι του αρνητικά, σαν να προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του:]
Όχι! Ας μείνει η πόλη με τα πουλιά της!
Εγώ, όμως, δεν τα δίνω αυτά. [Δείχνοντας.]
Πρέπει να υπάρχει άλλος τρόπος, αλλιώς όλα θα χαθούν!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Με ύφος αμήχανο, προσπαθώντας να φανεί λογικός:]
Βασιλιά μου, δεν υπάρχει άλλος δρόμος.
Χωρίς τη θυσία σου, δεν υπάρχει ελπίδα για την πόλη.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Κουνώντας το κεφάλι του πιο έντονα, σαν να αρνείται την ίδια την πραγματικότητα:]
Όχι, όχι! Τ' αρχίδια μου είναι η τιμή και η δόξα μου!
Πώς θα συνεχίσω να βασιλεύω χωρίς αυτά;
Σίγουρα υπάρχει άλλη λύση, πρέπει να υπάρχει!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
[Μεθυσμένος, κρατώντας το ποτήρι του και κουνώντας το χαλαρά:]
Αχ, βασιλιά μου, γιατί να βασανίζεσαι έτσι;
Έλα, πιες λίγο ακόμα κρασί, για να ξεχάσεις την οδύνη της θυσίας!
Όταν πίνεις, τα πράγματα φαίνονται πολύ πιο απλά και όμορφα... και —ποιος ξέρει— μπορεί να βρεις μια καλύτερη λύση όταν είσαι λιγάκι... «ελαφρύς».

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Εκνευρισμένος, με ύφος αποφασιστικό:]
Δεν χρειάζομαι άλλο κρασί! Χρειάζομαι μια λύση!
Πώς να θυσιάσω τα πολύτιμά μου;
Τι θα μείνει απ’ τον Σταρχιδαγόρα χωρίς αυτά;
Θα γίνω το ανέκδοτο του Ολύμπου!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ
[Με πονηρό χαμόγελο, προσεγγίζοντας τον βασιλιά με ύφος εμψυχωτικό:]
Βασιλιά μου, σκέψου το διαφορετικά:
η θυσία σου θα σε κάνει αθάνατο, στα μάτια του λαού!
Θα μιλούν για 'σένα στις επόμενες γενιές,
όπως μιλούν για τον Αγαμέμνονα και την Ιφιγένεια!
Θα γίνεις το σύμβολο της μεγαλύτερης θυσίας που έγινε ποτέ!
Κανείς δεν θα ξεχάσει ποτέ τον Σταρχιδαγόρα που έσωσε την πόλη του.
Τι πιο μεγαλειώδες από το να θυσιάσεις κάτι τόσο… προσωπικό;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με μια στιγμή σκέψης, κυττάζοντας τον ιερέα με αμφιβολία:]
Σύμβολο, ε; Μια θυσία που θα με κάνει θρύλο…
Μήπως έχει δίκιο, ο Ερμής που σε συμβουλεύει;
[Με ελαφρά ειρωνεία:]
Αλλά, πάλι, ποιος θρύλος κόβει… τ' από τέτοια του;

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[Με σαρκαστικό χαμόγελο:]
Θα είσαι ο πρώτος, αγαπημένε μου!
Ο θρύλος του Σταρχιδαγόρα, που έσωσε την πόλη του,
με τον πιο… προσωπικό τρόπο:
θυσιάζοντας τα… ανεκτίμητα προσόντα του.
[Γελώντας ελαφρά:]

Τι πιο ηρωικό από αυτό;

Ίσως τελικά το όνομά σου να μείνει για πάντα γνωστό!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Κουνώντας το κεφάλι, ακόμη πιο ταραγμένος:]
Μα, τί σόι θυσία είναι αυτή;
Εγώ, να χάσω τα… πολύτιμά μου;

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[Με ύφος παρηγορητικό, αλλά κρυμμένη ειρωνεία:]
Βασιλιά μου, θα μείνεις στην Ιστορία.
Όλοι θα τραγουδούν για τον ηγέτη που έσωσε την πόλη με τα…
«πλούτη» του. [Παπαροχειρονομία.]
Θα σε θαυμάζουν οι άντρες, και θα σε λατρεύουν οι γυναίκες!
[Μ' ένα παιχνιδιάρικο κλείσιμο του ματιού:]
Αρκεί να πάρεις την απόφαση!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Σηκώνεται όρθιος, ξαφνικά αποφασισμένος, με ύφος γενναίο και γεμάτο τραγικό μεγαλείο:]
Ωραία, λοιπόν! Αν είναι να γίνω θρύλος, ας γίνει!
[Με φωνή γεμάτη πάθος:]
Ας θυσιάσω ό,τι με κάνει βασιλιά! Ας γίνει!
Αλλά πριν τα χάσω… θα τους δώσω και όνομα!
[Με στόμφο και δραματικότητα:]
Αυτά τα αρχίδια, τα δικά μου αρχίδια,
τα ΙΕΡΑ και ΣΕΒΑΣΤΑ αρχίδια μου,
θα ονομαστούν… «*Ιφιγάμεια*»!

Όπως εκείνη θυσιάστηκε για τους Αχαιούς, έτσι κι αυτά για την πόλη μου!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
[Γελώντας με υπερβολική χαρά:]
Μα… δύο «*Ιφιγάμειες*» δεν έχεις, βασιλιά μου, μιά σε κάθε πλευρά;
Μιά αριστερά, και δεξιά το διδυμάκι της!
Μήπως το τρίτο το μακρύτερο,
αυτό που θα θυσιάσει τα δυό από κάτω,
ενώ το ίδιο θα μείνει ζωντανό, να το ονομάσεις «*Αγαμέμνονα*»;
Να μείνει για πάντα γνωστή η θυσία τους!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ενοχλημένος, με ύφος αυστηρό:]
Σιγά μην το κάνουμε κι ολόκληρο δράμα!
Μία «*Ιφιγάμεια*» αρκεί για την περίσταση!

ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ
[Γελώντας:]
Μήπως να της στείλουμε και ένα μήνυμα με το όνομα, να το μάθει η Αφροδίτη;
Ίσως γελάσει τόσο πολύ που να μας λυπηθεί,
και να τελειώσει το μαρτύριό μας, μια ώρα αρχύτερα κι αναίμακτα.!

ΣΤΡΑΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αναστενάζοντας βαθιά, κυττάζοντας προς τον ουρανό:]
Μα τί λέτε, ρε αχαΐρευτοι!
Αν είναι να τα κόψω, τουλάχιστον κάντε το γρήγορα...
πριν αλλάξω γνώμη!

ΣΚΗΝΗ 2: Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΙΦΙΓΑΜΕΙΑΣ

[Στον ναό της Αφροδίτης, όπου έχουν μεταφερθεί όλοι, η σκηνή στήνεται όπως σε αρχαία τραγωδία. Ο Σταρχιδαγόρας στέκεται μπροστά απ' τον βωμό, με τους ιερείς της Αφροδίτης γύρω του. Η ατμόσφαιρα είναι σοβαρή, σαν να πρόκειται για την πιο δραματική στιγμή στην ιστορία της ανθρωπότητας.]

ΧΟΡΟΣ
[Με σοβαρό ύφος, παρωδώντας τη θυσία της Ιφιγένειας:]
—— *Ωιμέ, Σταρχιδαγόρα,*
μοίρα ποιά σε φέρνει εδώ,
που τα τρία σου να δείξεις
'μπρός σε όλον τον Χορό;

—— *Τα βρακιά σου κατεβάζουν,*
η «πραμάτεια» να φανεί
—στον αέρα κυματίζει,
δώρο σε θεάς οργή!

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ

[Με απόλυτη σοβαρότητα, προσπαθώντας να συγκρατήσει την κωμική διάσταση της κατάστασης:]

Βασιλιά μου, ήρθε η ώρα.
Ο λαός περιμένει, και η θεά… περιμένει ακόμα πιο ανυπόμονα.
Δεν υπάρχει άλλος δρόμος:
πρέπει να προσφέρεις το πιο πολύτιμο κομμάτι σου.
[Δείχνοντας προς τα «τιμημένα» του βασιλιά:]
Είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε τα ιερά αυτά κειμήλια για το καλό όλων!
[Με ύφος σοβαρό και επίσημο:]
Ας προχωρήσουμε λοιπόν!
[Δίνει εντολή στους ιερείς να προχωρήσουν με τη θυσία.]
Για το καλό της πόλης!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ

[Με δραματικό ύφος, υψώνοντας τα χέρια προς τον ουρανό, γεμάτος θρήνο και μεγαλείο, παρωδώντας το αρχαίο Δράμα:]
Ω, Αφροδίτη, σκληρή κι αδυσώπητη, τιμωρέ παντοδύναμη,
πώς να αντέξω αυτή την άγρια μοίρα που εσύ καθορίζεις;
Πώς να δεχθώ την απώλεια των ιερών μου ‘τούτων σκευών,
των ευλογημένων και μεγαλόπρεπων,
που βασιλιά με έκαμαν;
Τα τιμημένα μου, που πλούσια σοφία μου δώσανε,
και στη δόξα και στις τιμές με συνόδευσαν, κι ελπίδες με γέμισαν,
τώρα μια θεά τα επιθυμεί, δίχως κανένα ίχνος οίκτου!

[Κυττάζοντας προς τον ουρανό, σχεδόν κλαίγοντας, αλλά με μια δόση

ειρωνείας:]

Ω, πικρή η μοίρα που με περιμένει!
Τί να πω σ' ετούτα τ' αγαπημένα μου;
Πώς να τ' αποχωριστώ;
Πώς να πω αντίο στη δύναμή μου, στον ίδιο μου τον ανδρισμό
—σ' αυτά εδώ, που έφεραν περηφάνεια κι ευλογία σ' όλη τη γή μου;
Τί έκαμα, να μού αξίζει τέτοια καταδίκη;
Τί αμαρτία βάρυνε την ψυχή μου;
Αλλά, ας είναι…
Αν αυτή είναι η θέληση των θεών,
αν αυτός είναι ο φόρος που ζητάς για να σωθεί 'τούτη η πόλη,
εγώ, ο Σταρχιδαγόρας, θα το κάνω!
Θα θυσιαστώ για την πατρίδα μου,
θα πω αντίο στ' αρχίδια μου,
για να δει η πόλη μου ξανά την ευτυχία και την ειρήνη.
Κι αν μείνει ο πούτσος μου μόνος, δίχως τους φύλακές του,
ας ξέρουν οι γενιές που θά 'ρθουν πως ήμουνα γενναίος,
πως έκαμα το χρέος μου μέχρι τέλους!

[Τελειώνοντας, με μια δραματική μα γεμάτη ειρωνεία κίνηση, αγγίζει το μέτωπό του.]

Ωιμένα, τα τιμημένα μου!
Και ας είναι, θεά Αφροδίτη, ας τα πάρεις, μα να θυμάσαι:
Η θυσία αυτή δεν είναι για 'σένα·
είναι για τη γη μου και τον λαό μου!
Τις μεγάλες θυσίες πάντα τις τιμά ο χρόνος,

κι ας μένουν οι θνητοί χωρίς τα δυό απ' τα τρία.

ΧΟΡΟΣ

[Με ύφος τραγικό, σαν να αφηγείται την κορύφωση ενός μεγάλου δράματος:]

—— *Ωιμέ! Σκληρή, ω μοίρα,*
που τον βασιλιά οδηγεί,
τα «πολύτιμά» του, τώρα,
η θεά πρέπει να δεί!

—— *Αφροδίτη, όμως, πές μας:*
τη θυσία θα δεχτείς;
Ετοιμάζεις μήπως άλλο
τέλος, κι άλλα απαιτείς;

[Ο Σταρχιδαγόρας αρχίζει να προετοιμάζεται για τη θυσία. Ξαπλώνει ανάσκελα πάνω στον βωμό, ιεροτελεστικά, ενώ οι ιερείς πλησιάζουν με μαχαίρια. Αρχίζουν να του κατεβάζουν τα ρούχα, για να του αποκαλύψουν τα τρία. Σηκώνουν, αργά, τα μαχαίρια ψηλά, έτοιμα για τη θυσία. Καθώς αρχίζει ν’ αποκαλύπτεται η βασιλική πραμάτεια, γουρλώνουν τα μάτια τους, από έκπληξη. Όλοι παρακολουθούν με αγωνία. Την τελευταία στιγμή, καθώς ετοιμάζονται για να κόψουν τ’ αρχίδια του, ακούγεται ένας δυνατός κεραυνός, και εμφανίζεται ξαφνικά μια σκιά στο ουρανό. Ο Χορός την αντιλαμβάνεται.]

ΧΟΡΟΣ

[Με δραματικό ύφος, δείχνοντας την αλλαγή:]

—— Τί ‘ναι τούτο το σημάδι
που ψηλά λαμποκοπά;
Οι θεοί αλλάξαν γνώμη;
[Προς τον Σταρχιδαγόρα:]
Γλύτωσες τη συμφορά;

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[Φτάνοντας λαχανιασμένος και πανικόβλητος:]
Σταμάτα, βασιλιά μου! Σταμάτα!
Μην τα θυσιάσεις! Υπάρχει ακόμα ελπίδα!
Η Αφροδίτη έστειλε μήνυμα… δεν χρειάζεται η θυσία!

[Ξαφνικά, η σκιά αποκαλύπτεται: είναι ο Ερμής, που κατεβαίνει απ' τον ουρανό.]

ΕΡΜΗΣ
[Με φωνή που ακούγεται καθαρά:]
Σταματήστε! Μην κόψετε τίποτα ακόμα!
Η Αφροδίτη, βλέποντας την ανδρεία σου, αποφάσισε να μην χρειαστεί η θυσία.
Αλλά… υπάρχει ένα άλλο τίμημα.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ανακουφισμένος αλλά και επιφυλακτικός:]
Τίμημα; Δηλαδή, σώζω τα αρχίδια μου;
Ό,τι και νά ‘ναι, θα το δεχτώ!

ΕΡΜΗΣ
Θα σωθούν, βασιλιά μου.
Αλλά… η Αφροδίτη αποφάσισε να σε στείλει στον Άδη ζωντανό.
Θα πας να της φέρεις πίσω κάτι απ’ το βασίλειο των νεκρών:
ένα κειμήλιο πανίερο, λησμονημένο από θεούς κι ανθρώπους.
Μόνο τότε θα σωθεί η πόλη σου απ’ την κατάρα της!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με τρόμο και αμηχανία:]
Στον Άδη;
Μα εγώ ζω! Πώς θα κατέλθω στον Άδη;

ΕΡΜΗΣ
[Με σοβαρό ύφος και με αινιγματική φωνή:]
Έλα μαζί μου, βασιλιά.
Εγώ θα σε οδηγήσω στο βασίλειο των νεκρών.
Αλλά, ο δρόμος για τον Άδη είναι δύσκολος και γεμάτος εμπόδια.
Το τίμημα για να σώσεις την πόλη σου, σώζοντας τ’ αρχίδια σου,
θα σου το αποκαλύψω τώρα, κι άκουσέ με καλά.
[Με σοβαρό ύφος:]
Η Αφροδίτη σου δίνει μια τελευταία ευκαιρία:
αν δεν θέλεις να θυσιάσεις τ’ αρχίδια σου,
θα πρέπει να της φέρεις πίσω… τον «Πρώτο Φαλλό».

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Σαστισμένος:]
Τον… «Πρώτο Φαλλό»;

Τί είναι αυτό;
Και, γιατί πρέπει να κατέβω εγώ στον Άδη γι’ αυτό το πράμα;
Κι αν βρω αυτόν τον… φαλλό, τί πρέπει να κάνω με αυτόν;
[Περιπαιχτικά:]
ΠΟΥ να τον βάλω;

ΕΡΜΗΣ
[Με μυστήριο στη φωνή:]
Ο Πρώτος Φαλλός είναι ο ιερός φαλλός της πρώτης ερωτικής πράξης,
που δημιούργησε τον Κόσμο.
Έχει καταλήξει στον Άδη εδώ και αιώνες,
όταν οι άνθρωποι άρχισαν να μιλούν γι’ αγάπη αντί για καθαρό πάθος,
—καταδικασμένος να μην χρησιμοποιηθεί ποτέ ξανά.
Οι θνητοί έχουν χαθεί στις ρομαντικές αγάπες,
και στους έρωτες με λουλούδια και ποιήματα.
Η Αφροδίτη τον χρειάζεται,
για να επαναφέρει την ισορροπία στον έρωτα,
υπενθυμίζοντας στους θνητούς την πραγματική έννοια του πάθους
και του πόθου.
Μόνο όταν επαναφέρει τον καθαρό, αγνό, ζωώδη ερωτισμό
—μόνο τότε!—, θα λήξει η κατάρα των πουλιών,
και η πόλη σου θα σωθεί!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με ύφος εορταστικό και τραγικό συνάμα:]
Ω, θεοί! Ας είναι!
Αν είναι να σώσω τ’ αρχίδια μου, θα κατέβω ακόμη και στον Άδη.
Ω, Αφροδίτη, τελικά είσαι πιο φιλεύσπλαχνη απ’ ό,τι φανταζόμουν!

Τ’ αρχίδια μου τα έσωσες, μα, ω τι μοίρα σκληρή!
Μια ζωή γεμάτη θυσίες για τον λαό μου...
και, τώρα, θα πρέπει να κατέβω και στον Άδη...
για να σώσω την πόλη μου!

ΧΟΡΟΣ
—— *Μοίρα βαριά, ω μοίρα τραγική*
—στου Άδη να κατέλθει τη σιγή
ο βασιλιάς, για όλων το καλό.
Τέλος θα έχει αίσιο ή τραγικό;

[Ο Ερμής οδηγεί τον Σταρχιδαγόρα προς τον Άδη, ενώ οι ιερείς τον παρακολουθούν. Η σκηνή κλείνει με τον Σταρχιδαγόρα να φεύγει για το βασίλειο των νεκρών, για να σώσει την πόλη του χωρίς να χάσει τ' αρχίδια του.]

ΧΟΡΙΚΟ Γ'

ΧΟΡΟΣ

—— Αχ! Στης πεθυμιάς τα βάθη,
ποιοί τολμούν εκεί να μπούνε;
Μήτε φως, μήτε κι ελπίδα
—στη σιωπή της θα χαθούνε!

[Δείχνοντας τον Σταρχιδαγόρα:]
—— Τί ζητάει από τον Άδη,
τί προσμένει απ’ τον Φαλλό;
Φέρνει λύτρωση ο δρόμος,
ή τον άσβεστο καημό;

—— Αχ! Η μοίρα δεν λυπάται,
κι ο θνητός στη μάχη μπαίνει·
και, στου Άδη αυτή τη στράτα
το σκοτάδι του βαθαίνει.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Δ'

[Στο βασίλειο του Άδη, ο Σταρχιδαγόρας και ο Ερμής πλησιάζουν στις όχθες του Αχέροντα, για να συναντήσουν τον Χάροντα, που θα τους περάσει απέναντι. Ο Σταρχιδαγόρας είναι φανερά εκνευρισμένος απ' το πολύωρο ταξίδι, ενώ ο Ερμής διατηρεί την ειρωνική του διάθεση.]

ΣΚΗΝΗ 1: ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΑΧΕΡΟΝΤΑ

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Κυττάζοντας τον Ερμή με κούραση:]
Με τη δουλειά που ‘χεις μπλέξει, κακομοίρη,
πάλι καλά που βρίσκεις που και που κάποιον να σου μιλάει.
Ποιος ξέρει από πότε έχεις να μιλήσεις με άνθρωπο, ζωντανό ή νεκρό.
Οι ζωντανοί σε αποφεύγουν —ξέρουν ότι αν εμφανιστείς,
είναι για να τους μηνύσεις πως ο Δίας λιγουρεύεται τη γυναίκα τους·
ή, ακόμα χειρότερα, έχει ήδη κοιμηθεί μαζί της,
κι εκείνοι του μεγαλώνουν τον γιο —κερατάδες με δόξα και τιμή.
Οι νεκροί, πάλι, σ’ αποφεύγουν γιατί ξέρουν:
μόλις σ’ αντικρύσουν, είναι ώρα να περάσουν τον Αχέροντα
—αλλά, μέχρι να τους παραδώσεις στον Χάροντα, θα τους πεθάνεις και δεύτερη φορά με τα τερτίπια σου!

ΕΡΜΗΣ
Άλλο ένα αστείο από ‘σένα,
και θα γίνω μόνιμος συνεργάτης του Χάροντα, να μην ξαναδώ θνητούς!
Τουλάχιστον είσαι συνεπής: βρίζεις εξ ίσου θεούς και ανθρώπους.

Γνώριζε όμως, ‘τούτο, Σταρχιδαγόρα:
όσοι έρχονται εδώ χάνουν ευθύς τα παχιά τους λόγια, και παρακαλάνε για συγχώρεση.
Κλαίνε, οδύρονται, μετανιώνουν, και παρακαλάνε να σωθεί η ψυχή τους.
Αλλά, είναι ήδη αργά.
Πάει το πουλάκι, πέταξε!
Αχ! Είπα «*πουλάκι*»! Με συγχωρείς!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Σαρκαστικά, δείχνοντας τον Ερμή:]
Λες για τα πουλιά της θεάς, που με κατάντησαν να τρέχω στον Άδη.
Ωστόσο, εγώ έχω τέτοιο. Εσύ;
Πρέπει να ‘σαι ο μόνος Ολύμπιος που δεν έχει κατεβάσει τα βρακιά σου σε θνητή!
Θυμάμαι κάτι λάθος;
[Δείχνοντας τ’ απαυτά του Ερμή:]
Για πες μου, τί πάει στραβά εκεί κάτω;

ΕΡΜΗΣ
[Με ύφος προσβεβλημένο:]
Ούτε σεβασμός, ούτε ευγένεια, ε;
Πάντα ξέρεις να κάνεις τα λόγια σου χειρότερα, με κάθε επόμενη απάντηση.
Βάλθηκες να μας εμπαίζεις.
Με το που θα δεις ή θ’ ακούσεις για θεό, σε πιάνει σύγκρυο.
Σαν να βλέπεις μεταφρασμένη κωμωδία του Αριστοφάνη στην Επίδαυρο·

που εσύ γελάς επειδή γελάνε οι άλλοι, κι οι άλλοι γελάνε επειδή γελάς εσύ·
και, στο τέλος, όλοι μαζί κλαίνε στα κρυφά,
με τα χάλια τους που πήγανε να τη δούνε.
Αν συνεχίσεις έτσι, Σταρχιδαγόρα,
σε βλέπω να φτάνεις στον Χάροντα με ανοιχτές αγκάλες,
πιο γρήγορα από ό,τι φαντάζεσαι, και στα σίγουρα όχι ζωντανός.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με ειρωνεία:]
Πεθαμένος θα φτάσω —κατά πως τα λες—
επειδή, όπως πάμε, θα πεθάνω απ' την ανία,
πριν καν φτάσουμε στη βάρκα του Χάροντα.
Μήπως να βάλεις τα φτερά στα ποδάρια σου να δουλέψουν πιο γρήγορα;

ΕΡΜΗΣ
Και για να σου λύσω την απορία:
εγώ προτιμώ να χρησιμοποιώ το μυαλό μου,
αντί να βάζω σε δοκιμασία τα «χαρίσματά» μου σε κάθε θνητή!
Μάθε ότι δεν είναι μόνο οι σωματικές απολαύσεις που έχουν αξία,
αλλά η πονηριά και η ευφυΐα
—κάτι που εσύ, φυσικά, δεν θα καταλάβεις ποτέ!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Γελώντας περιπαικτικά:]
Καλές οι δικαιολογίες, Ερμή!

Αλλά, ακόμα κι αν προσπαθείς να κρυφτείς πίσω απ’ το μυαλό σου,
όλοι ξέρουμε πως οι θεοί του Ολύμπου μετρούν τα κατορθώματά τους
με άλλου είδους… «επιτεύγματα»!
Ας είναι όμως!
Ας αφήσουμε τα πειράγματα γι’ αργότερα.
Πρέπει να βρούμε αυτόν τον καταραμένο «Πρώτο Φαλλό»,
και να τελειώνουμε μ’ αυτή την γελοία αποστολή!

ΕΡΜΗΣ
[Κυττάζοντας τον Σταρχιδαγόρα με μυστήριο, και δίνοντάς του δυο χρυσά νομίσματα:]
Πάρε και βάλε αυτά τα δυό νομίσματα στα μάτια σου, να σε περάσει ο Χάρος για νεκρό.
Θα σε πάρω έπειτα απ’ το χεράκι, και θα σε πάω ως τη βάρκα του.
Εκεί, θα βγάλεις το ένα και θα του το δώσεις
—αντίτιμο για να σε πάει απέναντι, στα Αλήια Πεδία.
Εγώ θά ‘ρθω ως εκεί πετώντας.

[Ο Σταρχιδαγόρας βάζει τα νομίσματα στα μάτια, και ο Ερμής τον πιάνει από το χέρι, για να τον πάει ως τις όχθες του Αχέροντα.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ανυπόμονος:]
Αργούμε, και δεν έχω χρόνο γι’ άλλες ανοησίες.
Ακούω ήδη τα νερά του Αχέροντα!
Φέρε μου τον Χάροντα,
για να μπορέσω να κάνω τη βόλτα μου στον Κάτω Κόσμο και να τελειώνουμε!

Ψυχοπομπός είσ’ εσύ ή ψυχοβγάλτης!

ΕΡΜΗΣ
[Κυττάζοντας βλοσυρά:]
Κι όμως, εσύ ‘σαι αυτός που δεν ταιριάζει εδώ:
δεν είσαι περιπλανώμενη ψυχή, αλλά ψυχασθενής.
Βασιλιά, αυτά τα αστεία τελειώνουν τώρα.
Εδώ, δεν υπάρχουν παρακάμψεις.
Στην άλλη όχθη, σε περιμένει κάτι πολύ πιο σκοτεινό…
Ο Χάροντας δεν συγχωρεί αργοπορίες.
Και η Αφροδίτη διψάει να ξανανιώσει το χάδι του Πρώτου Φαλλού,
που της λείπει όλο και πιο πολύ.
Πρέπει να βιαστείς, και να κάνεις το χρέος σου!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Γελώντας σαρκαστικά:]
Ωραία! Μ' έφερες στις πιο θλιβερές γειτονιές του Κάτω Κόσμου VIP,
αλλά, αντί για καλοπέραση,
με βάζεις να πληρώσω για την παρέα του βαρκάρη…
κι ούτε καν φτηνό κρασί δεν έχει!
[Φωνάζοντας, για να τον ακούσει ο Χάροντας, που πλησιάζει:]
Εμπρός λοιπόν, Χάροντα, πήγαινέ με απέναντι,
μπας και βρω κανένα ψυχοπαίδι να παίξουμε ζάρια!

ΕΡΜΗΣ
[Χαμογελώντας ειρωνικά:]
Άλλο ένα αστειάκι από ‘σένα,

και θα ζητήσω απ' τον Χάροντα να σ’ αφήσει στη μέση του Αχέροντα. Τουλάχιστον, θα έχουμε ησυχία για λίγο.

[Ο Χάροντας πλησιάζει αργά με τη βάρκα του. Η ατμόσφαιρα γίνεται βαριά και απόκοσμη. Ο Ερμής ίπταται, για να περάσει απέναντι, και αφήνει τον Σταρχιδαγόρα να υποδεχτεί τον Χάροντα.]

ΣΚΗΝΗ 2: ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΝΤΑ

[Ο Χάρων έχει πλησιάσει, και τραβάει την πλώρη της βάρκας έξω, στις λάσπες της όχθης του Αχέροντα. Στέκεται στη βάρκα του, κυττάζοντας τον Σταρχιδαγόρα με άγρια μάτια. Ο Σταρχιδαγόρας ετοιμάζεται να πληρώσει τον οβολό.]

ΧΑΡΩΝ
[Με βαριά φωνή, σχεδόν απειλητική:]
Δεν σε φέραμε εδώ για χαρές και τραγούδια, νεκρέ!
Εδώ, μόνο σιωπή κι απώλεια, γι’ αυτούς που θέλουν να περάσουν απέναντι.
Πάρε τον θάνατό σου στα σοβαρά
—όπως, κατά πως φαίνεται, ποτέ δεν πήρες τη ζωή σου—,
γιατί βιάζομαι να τελειώσω το δρομολόγιο.
Πλήρωσε τον οβολό και μπες στη βάρκα,
αλλιώς θα μείνεις αιωνίως σ’ αυτήν εδώ την όχθη!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Δίνοντας το ένα νόμισμα στον Χάροντα, με περιφρόνηση:]

Πάρ’ το λοιπόν, τον θες τόσο πολύ;
Όλοι ζητάνε πληρωμή στον Άδη, όπως και πάνω.
Α, θεοί και δαίμονες,
ποτέ κανένας σας δεν εκτίμησε την τέχνη του εμπορίου!
Ακόμα κι εδώ, τα διόδια δεν μας αφήνουν ήσυχους!

ΧΑΡΩΝ
[Με στραβό χαμόγελο, παίρνει το νόμισμα:]
Σιγή και σεβασμό, νεκρέ!
Όλοι πληρώνουν το τίμημα, κι εδώ κάτω δεν κάνουμε εξαιρέσεις.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Αλήθεια, στον Απάνω Κόσμο, υπάρχουν κι άλλοι μαυροντυμένοι
που κάνουν τους εμπόρους ψυχών καλύτερα από ‘σένα!
Έχουν και διπλώματα, και παπούτσια γυαλισμένα, και τάχα προσφορά στην κοινωνία.
Ξέρεις τι εννοώ, Χάροντα!
Μα τουλάχιστον, αν κι εδώ πάλι δίνω το κάτι παρά πάνω,
ξέρω ότι εσύ, σ' αντίθεση με δαύτους, θα με περάσεις απέναντι δίχως παρακάμψεις.
Εκτός κι αν δέχεσαι και φιλοδώρημα, για να κάνεις τη δουλειά σου λίγο πιο ευχάριστα!

ΧΑΡΩΝ
Σωστά: εγώ τουλάχιστον, δουλεύω τίμια: μία ψυχή, ένα ταξίδι.
Οι άλλοι που λες, αυτοί ναι, παίρνουν τις ψυχές χωρίς καν ν’ αφήνουν

επιλογή.
Αλλά εδώ κάτω, δεν κάνουμε εξαιρέσεις.
Οπότε, πλήρωσε και κάτσε ήσυχος:
γιατί, αν αυτοί που λες κάνουν κόλπα, εγώ σε παίρνω και σε πάω ακριβώς εκεί που ανήκεις·
εδώ δεν έχουμε «δημόσια και ιδιωτικά συμφέροντα».
Και, μη μου λες για φιλοδωρήματα·
αυτοί, Απάνω, μια ζωή κλέβουν τον κόσμο,
κι ύστερα κατηγορούν τον Χάροντα που ζητάει έναν οβολό.
Το μόνο που θα δεις εδώ είναι η σιωπή της αιωνιότητας, βασιλιά.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Σαρκαστικά:]
Α, ώστε, λοιπόν, δεν είναι θέμα χρημάτων, αλλά θέμα τιμής;
Εδώ, εσύ τουλάχιστον κρατάς τις τιμές σταθερές: ένας οβολός κι έφτασες.
Πάνω πληρώνουμε για να ζούμε... και για να πεθαίνουμε.
Πληρώνουμε για το τίποτα —για υποσχέσεις, για φόβους,
και για το δικαίωμα να ζούμε φτωχά και να πεθαίνουμε ήσυχα.
Έτσι κι αλλιώς, όλος ο κόσμος ένα παζάρι έχει γίνει, Χάροντα.
Ας είναι, τον πήρες τον οβολό μου για το πέρασμα στο σκοτάδι.

ΧΑΡΩΝ
Μπες στη βάρκα και σταμάτα τα καμώματά σου,
γιατί δεν υπολογίζω ούτε βασιλιάδες ούτε θεούς.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Καλά, καλά, μπαίνω…
αλλά θυμήσου, εγώ έχω λόγο να είμαι εδώ ΖΩΝΤΑΝΟΣ!
Δεν είμαι σαν τους άλλους φουκαράδες,
που περιμένουν τον Χάροντα να τους περάσει απέναντι χωρίς επιστροφή.

ΧΑΡΩΝ
[Με σκοτεινό χαμόγελο, ατενίζοντας την πλώρη της βάρκας:]
Όλοι ζωντανοί νομίζουν πως έρχονται, και νεκροί περνάνε απέναντι.
Ο οβολός σου είναι η μοναδική πληρωμή που αξιώνω,
κι αυτό το ταξίδι είναι μονόδρομος.
Κράτησε το στόμα σου κλειστό, κι ακολούθησε το κάλεσμα.
Το πέρασμά μου είναι απλό:
δεν υπάρχουν κρυφές παγίδες εδώ, ούτε αυταπάτες για δόξα·
κ εγώ δεν υπόσχομαι τίποτα: ούτε χάρη, ούτε οίκτο.
Στον Άδη, η αλήθεια είναι το σκοτάδι —κι ο χρόνος παγώνει.
Μείνε σιωπηλός, για ν’ ακολουθήσει η βάρκα το ρεύμα.
Μα, τί είναι αυτή η μυρωδιά απ’ τον αέρα ψηλά; Σαν κάποιος ν’ αερίστηκε…

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Καθώς ανεβαίνει στη βάρκα, χαμογελώντας με περιφρόνηση:]
Σωστά, Χάροντα, τουλάχιστον εδώ δεν χρειάζεται να τάζεις μισές αλήθειες.
Δεν υπάρχει κανένας Δίας να με γεμίσει ψευδείς υποσχέσεις για αιώνια ζωή,
ούτε καμία Ήρα να με παγιδεύσει με τη ζήλια της.

Εδώ, τουλάχιστον πληρώνω τον οβολό μου,
και ξέρω ότι το πέρασμα είναι αληθινό, όχι σαν τους όρκους των Ολυμπίων.
Ακόμα και τα σκοτάδια του Άδη έχουν περισσότερη διαύγεια απ' τον Όλυμπο!
Όλη μου τη ζωή πάλευα με τους θεούς για να κερδίσω λίγη ειρήνη,
και τώρα η μόνη δικαιοσύνη που βρίσκω είναι το ταξίδι μου στο σκοτάδι.
Ας είναι λοιπόν: αν είναι να σωθώ απ' τους ψευτοθεούς του Ολύμπου,
τότε με χαρά τον ξοδεύω αυτόν τον οβολό.

ΧΑΡΩΝ
[Με βαρύ, σκληρό γέλιο, ξεκινώντας τα κουπιά στο νερό:]
Καλά τα λες.
Εδώ, δεν έχουμε ούτε πανηγυρικούς λόγους,
ούτε χαρίσματα που φτάνουν μόνο στους «εκλεκτούς».
Το μόνο που έχω να σου δώσω είναι το πέρασμα, κι αυτό μόνο με τον οβολό σου.
Δεν υπάρχουν ούτε φιλίες εδώ ούτε θεϊκές παρεμβάσεις.
Ο Αχέροντας δεν αφήνει κανέναν να ξεφύγει με ψέματα.
Κάθισε λοιπόν και κράτα τη σιωπή σου
—το ταξίδι μας είναι μακρύ και σκοτεινό,
κι ούτε υπάρχει εδώ Ήφαιστος να φτιάξει μεταλλικά δεσμά, ούτε Απόλλων να ψάλλει ωδές.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Κοιτάζοντας το σκοτεινό ποτάμι, με μια πικρή υποψία ειρωνείας:]
Κι έτσι να είναι, Χάροντα.

Τουλάχιστον, εδώ, ξέρω τι με περιμένει:
κι ούτε θα με κατατρέχουν θεϊκά παιχνίδια,
ούτε θεές που διεκδικούν τα ιερά μου «σκεύη»,
ούτε προφητείες για ένδοξους θανάτους.
Εδώ η αλήθεια είναι απλή —ήσυχη και σιωπηλή,
δίχως τα μεγάλα λόγια του Ολύμπου.
Ας φτάσουμε λοιπόν στην απέναντι όχθη,
κι ας είναι το τέλος της περιπέτειάς μου μια τίμια σκιά μέσα στην αιωνιότητα.

[Ο Χάροντας δεν απαντά, παρά κουνάει τα κουπιά, και η βάρκα ξεκινά αργά στο παγωμένο νερό του Αχέροντα, χάνοντας τη μορφή της στο βάθος της σκηνής. Ο Σταρχιδαγόρας ανεβαίνει στη βάρκα και κάθεται στην άκρη, παρακολουθώντας τον Ερμή να πετά πάνω από το ποτάμι, με τα φτερωτά του σανδάλια να λάμπουν μέσα στο σκοτάδι. Η βάρκα του Χάροντα ξεκινάει αργά, διασχίζοντας τον Αχέροντα, και χάνεται σιγά-σιγά στο βάθος της σκηνής.]

ΧΟΡΟΣ
[Από μακριά, με ύφος τραγικό και σαρκαστικό:]
—— *Σταρχιδαγόρα, η μοίρα θηλειά·*
τιμή και δόξα —όλα— στη σκιά!
Στον Άδη σέρνουνε τον βασιλιά,
δίχως στεφάνι και αρματωσιά!

—— *Ο Χάροντας ζητάει οβολό,*
κι ο Ερμής τον οδηγάει στο χαμό.
Ταξίδι μακρύ, γεμάτο πόνο,

κι ο Αχέρων καλεί στου Άδη τον θρόνο.

[Καθώς η βάρκα διασχίζει τα νερά, το σκοτάδι πυκνώνει γύρω τους, και το παγωμένο αεράκι από το ποτάμι τους περιβάλλει. Η σιωπή κυριαρχεί, εκτός από τους αργούς και σιγανούς κυματισμούς του νερού κάτω απ' τη βάρκα. Καθώς φτάνουν στις όχθες των Αληίων Πεδίων, η σκηνή μεταβάλλεται σ' ένα αχνό φως, που φαίνεται να χάνεται στο βάθος.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αναστενάζοντας:]
Λοιπόν, φτάσαμε, που λες. Τώρα, τί;
Που είναι αυτός ο… Πρώτος Φαλλός που υποσχέθηκες να βρούμε,
Ερμή;
Κοντοζυγώνουμε;
Μην μου πεις πως με περιμένουν κι άλλα τρεχάματα!

ΕΡΜΗΣ
[Με αυστηρό βλέμμα:]
Μην ανησυχείς.
Στα Αλήια Πεδία, θα σε καθοδηγήσουν οι ψυχές.
Ο Πρώτος Φαλλός βρίσκεται στην καρδιά των Πεδίων.
Εκεί θα τον αναζητήσεις…
κι εκεί, θα δούμε αν είσαι ικανός να τον φέρεις στον Πάνω Κόσμο.

[Η σκηνή κλείνει με τον Σταρχιδαγόρα να περπατά προς τα βάθη των

Αληίων Πεδίων, με την ανησυχία και την ειρωνική διάθεσή του να τον συντροφεύουν.]

ΣΚΗΝΗ 3: ΣΤΑ ΑΛΗΙΑ ΠΕΔΙΑ - ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗ

[Ο Ερμής συνοδεύει τον Σταρχιδαγόρα στη περιπλάνησή του στα Αλήια πεδία.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Ερμή, ποιος είναι εκείνος ο γκαβός κούτσαυλος, στο βάθος;
Σειέται και κουνιέται, σαν να προσπαθεί να πετάξει χωρίς φτερά!

ΕΡΜΗΣ
Αυτός είναι ο Βελλεροφόντης:
ο μεγάλος αλαζόνας ήρωας, που νόμιζε ότι μπορούσε να φτάσει στον Όλυμπο με το φτερωτό του άλογο.
Μα ο Δίας τον γκρέμισε στα Τάρταρα, κι από τότε περιπλανιέται εδώ, αιωνίως.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με ειρωνικό χαμόγελο:]
Σπουδαίος ήρωας αυτός ο Βελλεροφόντης, Ερμή!
Πετάει με άλογο, και προσγειώνεται σαν τυφλός κόκορας!

ΕΡΜΗΣ
[Γελώντας:]
Έτσι είναι οι αλαζόνες, Σταρχιδαγόρα!
Όσοι προσπαθούν να φτάσουν ψηλά, δίχως να βλέπουν που πατάνε τα πόδια τους,
στο τέλος καταλήγουν να μετράνε τα παΐδια τους!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Σηκώνοντας τους ώμους:]
Αν είχα κι εγώ φτερωτό άλογο, θα το είχα πουλήσει για κρασί και γυναίκες.
ΑΥΤΑ είναι τα πραγματικά ουράνια ταξίδια!

[Πλησιάζουν τον Βελλεροφόντη.]

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ
[Από μακριά, μουρμουρίζοντας:]
Αχ, Πήγασέ μου, γιατί μ’ άφησες να πέσω…
Δεν ήταν για ‘μένα τα ύψη!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Πλησιάζοντας, προς τον Βελλεροφόντη:]
Έι, εσύ, καταραμένε φτερωτέ καβαλάρη!
Πες μου, μήπως ξέρεις πού βρίσκεται ο Πρώτος Φαλλός;
Θα μου απαντήσεις, ή προτιμάς να περιπλανιέσαι αιωνίως, ψάχνοντας το άλογό σου;

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ

[Με σιγανή φωνή, γεμάτος απελπισία, και με μια υποψία ειρωνείας:]
Φαλλό ψάχνεις; Κρίμα, και δεν σου φαίνεται!
Αλλά εγώ, τί να ξέρω για φαλλούς και δόξες;
Ήθελα να φτάσω στον Όλυμπο, για να δω τους θεούς κατάματα.
Όχι για να ζητήσω τη χάρη τους,
μα για να τους ρωτήσω γιατί… «*ΓΙΑΤΙ όλη αυτή η τιμωρία*;».
Τελικά, μόνο γκρεμός και σιωπή —ούτε απαντήσεις, ούτε ευσπλαχνία.
Ο Δίας με πέταξε κάτω, σαν να ήμουν μυρμήγκι.
Κι εγώ, που νόμιζα πως είχα τη δύναμη ν' αμφισβητήσω τον ίδιο τον θεό…

ΕΡΜΗΣ

[Προς τον Βελλεροφόντη, με καυστικό τόνο:]
Α, δηλαδή ήθελες και φιλοσοφίες:
οι θεοί να σε ακούσουν… και καλά να πάθεις!
Εμ, βέβαια!
Όποιος πάει ν' αμφισβητήσει τους θεούς, βρίσκει τον γκρεμό, όχι τον Όλυμπο.
Εδώ που ήρθες, δεν έχει να ζητήσεις ούτε λόγους ούτε διαπραγματεύσεις
—μόνο σιωπή, και μια αιώνια περιπλάνηση στα Αλήια Πεδία.
Κι ο Πήγασος… άφησε τον Πήγασο κατά μέρος.
Αν ήταν εδώ, θα σου 'λεγε το ίδιο.
[Προς τον Σταρχιδαγόρα, σαρκαστικά:]
Εσύ, Σταρχιδαγόρα, είσαι τυχερός.
Δεν πήγες να φτάσεις τόσο ψηλά.
Αντί για φτερωτά άλογα, προτιμάς κρασί και γυναίκες!

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ
[Αναστενάζοντας, με βαθιά πίκρα, προς τον Ερμή:]
Δεν ήταν οι θεοί που με τιμώρησαν.
Ήταν η ίδια η αλαζονεία μου, η ανάγκη να βρω μιαν αλήθεια που δεν υπάρχει.
Οι θεοί δεν απαντούν.
Όσο κι αν ανέβεις, θα σε γκρεμίσουν· ούτε ηρωισμός ούτε μεγαλεία —μόνο το άγριο χάος που δημιουργούν, για να κρατούν τους θνητούς σε υποταγή.
Αλλά, να ξέρεις, ο καθένας μας ψάχνει κάτι.
[Προς τον Σταρχιδαγόρα:]
Κι αν η δική σου αναζήτηση είναι να βρείς έναν φαλλό,
τότε πήγαινε στον Ορφέα —αν τον πετύχεις να τραγουδά ακόμα.
Αν κάποιος ξέρει τι ζητάς εδώ, μόνον αυτός μπορεί να είναι.
Μην περιμένεις όμως κατανόηση ή συμπόνια.
Ούτε κι ο ίδιος ο Ορφέας δεν είχε ποτέ τέτοια τύχη.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με χιουμοριστική απελπισία, στρεφόμενος στον Ερμή:]
Τραγουδάει ο Ορφέας, και έχει και τον φαλλό;
Μα, θα τρελαθώ εδώ πέρα! Να πεθάνω στ’ αλήθεια!
Ερμή, δεν μου λες;
Αυτός δεν είναι ο τύπος που τον κορόιδευε ο Αριστοφάνης,
σατιρίζοντας την τραγωδία του Ευριπίδη;
[Με στόμφο:]
Μ’ είχε πάει μικρό ο πατέρας μου, ο ένδοξος Πεοσθένης,
στην Αθήνα, στα Διονύσια, και την είχα δει την παράσταση.

ΕΡΜΗΣ
[Προς τον Σταρχιδαγόρα, θυμωμένος:]
ΔΕΝ λέμε αυτά τα ονόματα εδώ πέρα!
Αν μας πιάσουν στο στόμα τους, θα μας κάνουν τραγωδία!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Προς τον Ερμή:]
Αν κρίνω απ’ αυτά που κάνουμε και λέμε, μάλλον κωμωδία!
[Προς τον Βελλεροφόντη, ενώ ο Ερμής του κάνει απέλπιδα νοήματα να σταματήσει:]
Που λες, Βελλεροφόντη,
Ο Αριστοφάνης ήταν ένας ξεπεσμένος αριστοκράτης, που έζησε αιώνες μετά από ‘σένα.
Για να μην πεθάνει απ’ την ψωμόλυσσα,
έγραφε κωμωδίες κι έγλειφε κόσμο στα συμπόσια που πήγαινε ακάλεστος.
Σ’ έβαλε σε παράστασή του.
Εσένα σε ονόμασε «*Τρυγαίο*», και τον Πήγασο «*σκάνθαρο*».
Τον έκανε από ίππο σκαθάρι τεράστιο.
Και, τον έβαλε να τρώει… μα το παπάρι μου… σκατά!
Κι όπως εσύ, κι αυτός πέταξε προς τον Όλυμπο.
Όμως, σ’ αντίθεση μ’ εσένα, έφτασε.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ
[Με ειρωνικό βλέμμα προς τον Σταρχιδαγόρα:]
Να ‘το, λοιπόν!
Ακόμα και νεκρός, δεν θα γλυτώσω απ' τους κωμικούς!
Αχ αυτός ο Αριστοφάνης και οι σατιρικές του ανοησίες…

Αν ήξερα ότι, για να φτάσω στον Όλυμπο,
έπρεπε να ταΐζω τον Πήγασο μ' αυτά που τάιζε ο Αριστοφάνης το κοινό του,
ίσως και να τα κατάφερνα.
Αλλά, η Μοίρα δεν αστειεύεται,
ούτε επιτρέπει στους αλαζόνες να ξεφύγουν.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Προς τον Βελλεροφόντη, χαμογελώντας πικρά:]
Στην τελική, Βελλεροφόντη, είμαστε όλοι ηθοποιοί στο δράμα των θεών
—κι αυτοί οι θεοί δεν συγχωρούν όσους αμφισβητούν το σενάριό τους.
Γι' αυτό κι εγώ δεν το αμφισβητώ, και λέω όλες τις ατάκες που μου 'χει γράψει ο μαλάκας ο κωμωδιογράφος.
Θα πάω στον Ορφέα, κι ας είναι η μουσική του το τελευταίο πράγμα που θ' ακούσω.
Γιατί εδώ, κατά πως φαίνεται, η ζωή δεν τελειώνει ποτέ, μόνο αλλάζει μορφή.

[Ο Βελλεροφόντης ξαφνικά αρχίζει να απομακρύνεται, διαλυόμενος σιγά σιγά σαν καπνός. Το σώμα του εξαφανίζεται, αφήνοντας πίσω μόνο τη σκιά του, η οποία σιγά-σιγά ξεθωριάζει μέσα στα αχανή Αλήια Πεδία. Το αχνό μουρμουρητό του αντηχεί στον αέρα, σαν μακρινός ψίθυρος.]

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ

Πήγασέ μου… ακόμα περιμένω…

ΕΡΜΗΣ

[Χασκογελώντας:]
Εδώ, βασιλιά, όλα είναι πιθανά!
Όσο προχωράμε, μαθαίνεις. Έλα!
Προς τον Ορφέα, λοιπόν!
Ας ελπίσουμε να μη χρειαστείς και λύρα!
Τα χρειάζομαι τ' αυτιά μου!

ΧΟΡΟΣ

[Με σαρκαστικό ύφος:]
—— *Πετά ο Βελλεροφόντης στον ουρανό·*
γκρεμίζεται κάτω, από χέρι θεϊκό.
Την αλαζονεία του πληρώνει ακριβά:
στον Άδη σέρνεται, με μάτια θολά.
Ήρωες, θεοί —όλοι τους— χάνουν το φως·
κι ο βασιλιάς ρωτάει: «πού 'ν' ο Φαλλός;»!

ΣΚΗΝΗ 4: ΣΤΑ ΑΛΗΙΑ ΠΕΔΙΑ - ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΟΡΦΕΑ

[Ο Σταρχιδαγόρας και ο Ερμής συνεχίζουν να περιπλανιούνται στα Αλήια Πεδία, ώσπου φτάνουν σ' έναν καταπράσινο λόφο. Από μακριά, ακούγεται γλυκιά μουσική, που γίνεται όλο και πιο δυνατή καθώς πλησιάζουν. Στην κορυφή του λόφου κάθεται ο Ορφέας, παίζοντας τη

λύρα του.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Σηκώνοντας το φρύδι, ενοχλημένος απ' τη μουσική:]
Αχ, πάλι τραγουδίσματα και λύρες.
Τί μάστιγα είναι αυτή, εδώ στον Άδη;
Τόση ησυχία, κι αυτός εδώ βαράει τη λύρα του;
Πες μου ότι ΔΕΝ είναι ο Ορφέας!

ΕΡΜΗΣ
[Σιγοψιθυρίζοντας:]
Αυτός είναι, βασιλιά:
ο ίδιος ο Ορφέας, που τραγουδάει για τη χαμένη Ευρυδίκη του.
Μα, αν θες να τον ρωτήσεις για τον Πρώτο Φαλλό,
θα χρειαστεί να τον διακόψεις απ’ τον θρήνο του.
Δύσκολο, μιας και ποτέ δεν έχασε το ταλέντο του να κλαίγεται τραγουδώντας!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με σαρκασμό:]
Άαα, τον θυμάμαι!
Ο Αριστοφάνης τον ξεφτίλιζε με κάθε ευκαιρία.
Του έλεγε ότι δεν είχε την καρδιά να τραγουδήσει για τον θάνατο.
Και να σου πω την αλήθεια, αν είχα κι εγώ τέτοια φωνή,
θα έτρεχα πίσω απ' τον θάνατο, να με σώσει.

ΕΡΜΗΣ
[Χαμογελώντας πονηρά:]
Μήπως να τον ρωτήσεις αν έχει δει τον Πρώτο Φαλλό;
Μπορεί να ξέρει κάτι παραπάνω απ’ τον Βελλεροφόντη.
Ή μήπως είναι πολύ απασχολημένος να… θρηνεί ακόμα;

[Ο Σταρχιδαγόρας πλησιάζει τον Ορφέα, ο οποίος συνεχίζει να τραγουδάει θλιμμένα. Το τραγούδι του για την Ευρυδίκη αντηχεί.]

ΟΡΦΕΑΣ
[Με απελπισμένη φωνή, σαν να μην έχει προσέξει τους επισκέπτες του:]
Ω, Ευρυδίκη!
Χαμένη για πάντα· κι εγώ μονάχος στην αιωνιότητα,
καταραμένος απ’ τους θεούς, να ψέλνω την αιώνια θλίψη μου:
[This is a spoiler:]
«*Σαν νότες απ’ την ίδια μουσική,*
που αντήχησαν σε κόσμους που δεν σμίξαν…».

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Γελώντας δυνατά, και διακόπτοντάς τον απότομα:]
Θα κλαψουρίζεις πολύ ακόμα για την Ευρυδίκη,
ή θα περάσουμε στα σημαντικά;
Άκου, τραγουδιάρη: ψάχνουμε τον Πρώτο Φαλλό.
Τον έχεις ακουστά;
Ή μήπως σου ξέφυγε κι αυτός, όπως η Ευρυδίκη;

ΟΡΦΕΑΣ
[Ξαφνιασμένος, σταματάει το τραγούδι, και κυττάζει με γουρλωμένα μάτια:]
Τον… Πρώτο Φαλλό;
Μα γιατί ψάχνεις ένα τέτοιο αντικείμενο;
Η ισχύς του είναι πέρα απ’ την αντίληψή σου, θνητέ.
Άκουσα γι' αυτόν, πριν από αιώνες, αλλά δεν έχω κάτι περισσότερο να σου πω.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με ειρωνικό χαμόγελο:]
Τι μας λες, Ορφέα!
Ωραία ιστορία· πολύ τραγική, όπως όλα σου τα τραγούδια·
μα, εγώ ψάχνω κάτι πιο χειροπιαστό.
Ξέρεις πού μπορούμε να τον βρούμε,
ή θα μείνεις να τραγουδάς για χαμένα πάθη, αιωνίως;
Άκου εδώ, ψυχοπονιάρη:
αν δεν μας βοηθήσεις να βρούμε αυτό που ψάχνουμε,
θα έχεις κι άλλα προβλήματα για να τους γράψεις μουσική.

ΟΡΦΕΑΣ
[Σκεπτικός, τρίβοντας το πηγούνι του:]
Υπάρχει ένας αρχαίος θρύλος…
Ο Πρώτος Φαλλός παραδόθηκε στους θεούς,
όταν οι θνητοί άρχισαν να μιλούν για αγάπη και συναίσθημα, αντί για καθαρό πάθος.
Κάποιοι λένε ότι θάφτηκε στο πιο σκοτεινό σημείο του Άδη,

για να μην τον ξαναβρεί ποτέ κανείς,
επειδή κανείς δεν είναι σε θέση ν' αντέξει και να διαχειριστεί τη δύναμή του:
ούτε θνητός, μα ούτε και θεός!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Περιπαικτικά:]
Και, πού να το βρούμε αυτό το σημείο, Ορφέα;
Εσύ τουλάχιστον έχεις δοκιμάσει;
Ή η μόνη περιπέτειά σου είναι να κάθεσαι πάνω σε λόφους και να παίζεις… τη λύρα σου;

ΟΡΦΕΑΣ
[Με θλίψη και υποβόσκουσα πρόκληση:]
Η μουσική μου είναι το μόνο που μου έχει απομείνει για συντροφιά.
Ακόμη κι αν ήξερα πού βρίσκεται ο Φαλλός, δεν θα τον έψαχνα:
ήθελα τον έρωτα, όχι την ωμή δύναμη και το αρχέγονο πάθος.
Οι θεοί μας θέλουν υποταγμένους, με ή χωρίς πάθος, με ή χωρίς αγάπη.
Όσοι έψαξαν τον Φαλλό, όλοι καταστράφηκαν.
Εσύ είσαι έτοιμος να ρισκάρεις την καταστροφή, Σταρχιδαγόρα;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με χαμόγελο που κρύβει αποφασιστικότητα:]
Εγώ; Έτοιμος!
Έχασα τόσα ήδη —τί μου μένει να φοβάμαι;

Θέλω να σώσω την πόλη μου!
Αν είναι να καταστραφώ, θα το κάνω τουλάχιστον με την ψυχή μου λεύτερη,
και τ' αρχίδια μου ανυπότακτα!

ΕΡΜΗΣ
[Χαμογελώντας ειρωνικά:]
Πολύ σωστά, βασιλιά!
Δεν ήρθαμε εδώ για να μείνουμε σιωπηλοί, και να κλαίμε σαν τον Ορφέα.
Πες μας λοιπόν, Ορφέα, υπάρχει δρόμος προς το σημείο αυτό;

ΟΡΦΕΑΣ
[Δείχνει προς μια σκοτεινή είσοδο, με βλέμμα ανησυχίας:]
Εκεί κάτω… στο Σπήλαιο των Χαμένων Πόθων.
Αλλά, να ξέρετε: όσοι προσπάθησαν να τον βρούν, ποτέ δεν γύρισαν πίσω…
Κι αν τον βρείτε,
μπορεί να ξυπνήσετε κάτι πολύ πιο δυνατό κι απ' την ίδια την Αφροδίτη!
Η δύναμη αυτή δεν είναι για κανέναν από 'μάς… ούτε για θεούς, ούτε για θνητούς!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Γελώντας:]
Χα! Το μόνο που με νοιάζει είναι να γλυτώσω την πόλη μου και τ' αρχίδια μου!

Αν είναι να τον ξυπνήσουμε, ας τον ξυπνήσουμε!
Δεν έχω χρόνο για δεύτερες σκέψεις.

[Με σοβαρό ύφος, ο Ορφέας στρέφει το βλέμμα στον Σταρχιδαγόρα. Τα μάτια του μοιάζουν σαν να κυττάζουν βαθιά μέσα στην ψυχή του.]

ΟΡΦΕΑΣ
[Με σοβαρό ύφος:]
Σταρχιδαγόρα, η τόλμη σου με συγκλονίζει,
αλλά αυτός ο δρόμος δεν είναι για τον αφελή ή για 'κείνον που ψάχνει μονάχα τη δόξα.
Ό,τι κρύβεται εκεί κάτω είναι πέρα απ' τις ανθρώπινες σκέψεις.
Οι θεοί μπορεί να σε έστειλαν εδώ·
όμως, εκείνο το πράγμα είναι τόσο αρχαίο που ούτε κι ίδιοι δεν μπορούν να το ελέγξουν.
Μα, αν είναι να προχωρήσεις, να ξέρεις πως η μουσική μου θα ηχεί πίσω σου, σαν τελευταία προσευχή…

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με αυξανόμενη ένταση, αποφασιστικά:]
«*Τελευταία προσευχή*»;
Άφησε τις προσευχές για τους θλιμμένους, λυράρη.
Εγώ δεν ήρθα εδώ για να ζητιανέψω τη συμπάθεια κανενός θεού ή ανθρώπου!
Μας έδειξες τον δρόμο, κι εμείς θα τον περπατήσουμε.
Ερμή, πάμε!

ΕΡΜΗΣ
[Στρέφοντας το κεφάλι προς τον Ορφέα, με ελαφρύ χαμόγελο:]
Αντίο, Ορφέα.
Ίσως η μουσική σου να ξυπνήσει τα φαντάσματα εκεί κάτω…
ή ίσως τα αποπλανήσει, για λίγο.

[Ο Σταρχιδαγόρας και ο Ερμής κατεβαίνουν τον λόφο, και πλησιάζουν την είσοδο του Σπηλαίου των Χαμένων Πόθων. Ο Ορφέας κυττάζει με ανησυχία, καθώς τα σκιώδη περάσματα «καταπίνουν» τις μορφές τους.]

ΟΡΦΕΑΣ
[Μονολογώντας:]
Ας είναι…
Κανείς δεν ξεφεύγει από την αλήθεια των επιθυμιών του.
Οι θνητοί δεν αλλάζουν… συνεχίζουν να κυνηγούν το άπιαστο.
Αλλά… ίσως αυτή τη φορά, ο Φαλλός να μην φέρει καταστροφή,
αλλά κάποια απρόσμενη λύτρωση.

ΧΟΡΟΣ
[Ψέλνει δραματικά, καθώς οι ήρωες πλησιάζουν στο Σπήλαιο των Χαμένων Πόθων:]
—— *Στης πεθυμιάς τα βάθη πορεύοντ' οι θνητοί,*
ψάχνοντας και άπιαστα κι αρχέγονα μαζί!
Το σπήλαιο όμως κρύβει κίνδυνο μεγάλο
—για τον Φαλλό ο δρόμος φέρνει πόνο κι άλλο.
Θα επιστρέψει πάλι στον κόσμο ζωντανός,
απ' τη σπηλιά που κρύβεται πόθος ζοφερός;

[Ο Ορφέας συνεχίζει να παίζει τη λύρα του, η μελωδία όμως αλλάζει. Το τραγούδι του πλέον φέρει μια παράξενη, ανεξερεύνητη μελαγχολία και μια κρυφή ελπίδα —σαν προφητεία ενός μελλοντικού τέλους που δεν έχει ακόμη γραφτεί. Το φως σβήνει, και η σκηνή αλλάζει.]

ΧΟΡΙΚΟ Δ'

ΧΟΡΟΣ
[Προς τον Σταρχιδαγόρα:]
—— *Εδώ, οι πόθοι οι χαμένοι*
με λυγμούς ξανά ξυπνούν·
κι οι σκιές ‘δώ φανερώνουν
τα κρυφά που καρτερούν.

—— *Στης σπηλιάς τα μαύρα βάθη,*
η ψυχή δεν έχει φώς·
κι ό,τι ζήλεψε η καρδιά σου
γίνεται πικρός καημός.

—— *Βασιλιά, τη στράτα παίρνεις,*
με το θάρρος σου γυμνό·
εδώ, σκότος σε προσμένει,
κι η φωνή σου στο κενό.

—— *Άραγε θα βρείς τη λύση,*
ή θα σβήσεις στη σιγή;
Η σπηλιά μιλά με πάθος,
σαν ο πόθος οδηγεί.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ Ε'

[Ο Σταρχιδαγόρας και ο Ερμής εισέρχονται στο Σπήλαιο των Χαμένων Πόθων.]

ΣΚΗΝΗ 1: ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Ωχ, μάνα μου!
Εδώ μέσα θα γίνω μεζές για τα φαντάσματα!
Ποιος βασιλιάς μπήκε ποτέ σε σπηλιά για να βρεί… φαλλούς και να σωθεί;
Κανένας!
Όλοι πεθαίνουν στο κρεβάτι τους, με τα… «σύνεργά» τους ακέραια.
Όχι σε καταραμένα σπήλαια!

ΕΡΜΗΣ
[Με ειρωνικό ύφος:]
Μην ανησυχείς, βασιλιά μου.
Εσύ είσαι ειδική περίπτωση.
Αν δεν χαθείς εδώ, μπορεί να χαθείς κάπου αλλού.
Αλλά τουλάχιστον, τα… «πολύτιμά» σου θα μείνουν στη θέση τους!

[Προχωρούν βαθύτερα στο σπήλαιο. Το περιβάλλον γίνεται πιο απόκοσμο, και σκιές από αρχαίους πόθους κινούνται στους τοίχους. Ερωτικές σιλουέτες αιωρούνται στον αέρα.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Μα, τί στο καλό είναι εδώ;
Σαν να μπήκαμε σε… οίκο ανοχής φτιαγμένο για θεούς!
Αυτές οι σκιές… μοιάζουν με φαντάσματα ερώτων!
Κι αυτό το άρωμα… Μου θυμίζει το μύρο που φόραγε η Λαγνοκράτεια όταν πρωτογνωριστήκαμε!
Θυμάμαι τη μυρωδιά, γιατί και τώρα τελευταία το ξαναφοράει.

ΕΡΜΗΣ
[Χαμογελώντας πονηρά:]
Καλωσόρισες, Σταρχιδαγόρα, στο Σπήλαιο των Χαμένων Πόθων!
Εδώ συγκεντρώνονται όλες οι ξεχασμένες επιθυμίες,
οι ανεκπλήρωτοι έρωτες,
και οι… χμμμ… ανομολόγητες φαντασιώσεις.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αναστενάζοντας:]
Τι μου λες τώρα! Κι εγώ νόμιζα πως έψαχνα μόνο έναν Φαλλό!

ΕΡΜΗΣ
[Πονηρά:]
Εδώ, ίσως βρεις περισσότερα απ’ όσα ζήτησες.
Ο Πρώτος Φαλλός βρίσκεται κάπου εδώ, κρυμμένος στα βάθη των πόθων.
Αλλά πρόσεχε… οι επιθυμίες εδώ έχουν δική τους ζωή!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ξαφνικά, σταματώντας:]
Σαν ν’ ακούγεται κάτι από μέσα!
Σαν να βαριανασαίνει και ν’ αγκομαχάει ένα θεριό…
Ερμή, είσαι σίγουρος ότι πρέπει να συνεχίσουμε;

ΕΡΜΗΣ
[Χαμογελώντας πονηρά:]
Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να το μάθουμε! Προχώρα!

[Ξαφνικά, ένας βροντερός ήχος ακούγεται από τα βάθη. Το έδαφος τρέμει. Από το σκοτάδι εμφανίζονται ο Πλούτωνας και η Περσεφόνη. Ο Πλούτωνας, αυστηρός και επιβλητικός, ενώ η Περσεφόνη έχει ένα βλέμμα βαριεστημένο αλλά και παιχνιδιάρικο.]

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Με βαθιά, σοβαρή φωνή:]
Ποιος τολμά να εισβάλλει στα ιερά εδάφη του Άδη;
Ερμή, τί μαντάτα μας φέρνεις πάλι απ’ τον Δία;
Μήπως έκανε πάλι κανένα σκάνδαλο στον Όλυμπο;
Ή μου πήδηξε καμιά Έχιδνα,
και θα γεμίσει ο Πάνω Κόσμος πάλι τερατόμορφα υβρίδια;
Κι εσύ, θνητέ, ποιος είσαι και τί γυρεύεις εδώ;
Πώς τολμάς να εισέρχεσαι στο βασίλειό μου χωρίς πρόσκληση;
Έχεις μεγάλο θράσος, να μπαίνεις στον κόσμο του Άδη δίχως να πληρώσεις το τίμημα.
Θέλεις να γνωρίσεις τον αιώνιο ύπνο πρόωρα;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ

[Κυττώντας τον Ερμή, συγχυσμένος:]

Μα τί στον κόρακα… Δεν ήταν αυτό στο σχέδιο!

Δεν ήρθα εδώ για να μπλέξω με τους άρχοντες του Κάτω Κόσμου!

[Προς τον Πλούτωνα:]

Με όλο τον σεβασμό, μεγάλε Πλούτωνα, είμαι ο Σταρχιδαγόρας, βασιλιάς της Φαλληδονίας!

Ψάχνω τον Πρώτο Φαλλό, για να τον επιστρέψω στην Αφροδίτη και να σώσω την πόλη μου!

Δεν λατρεύω την αφεντιά σου, κι ούτε έχω χρόνο για νεκρικές τελετές κι άλλα τέτοια!

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ

[Προς τον Σταρχιδαγόρα, με αδιαφορία:]

Ο «Πρώτος Φαλλός», είπες;

Αυτός που οι θνητοί αφιέρωσαν στους θεούς, όταν ξέχασαν το αρχέγονο πάθος και μίλησαν γι’ αγάπη;

Είναι κρυμμένος καλά εδώ κάτω…

αλλά δεν θα τον πάρεις τόσο εύκολα.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

[Με σαρκαστικό γελάκι:]

Α, οι θνητοί!

Πάντα τόσο αφελείς.

Ψάχνουν το απρόσιτο, χωρίς να ξέρουν τι τους περιμένει.

Πλούτωνα, δεν βρίσκεις ότι αυτός ο θνητός έχει κάτι διαφορετικό απ’ τους προηγούμενους επισκέπτες μας;

Αν μη τι άλλο, έχει το θράσος να δηλώσει τι ζητάει.

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ

[Με έναν υπαινικτικό τόνο, προσπαθώντας να κρύψει την ενόχλησή του από την ειρωνεία της Περσεφόνης:]

Ειλικρινής μπορεί να είναι.

Αλλά οι επιθυμίες του είναι ανόητες και μάταιες.

Κανένας θνητός δεν αντέχει το βάρος του Πρώτου Φαλλού.

[Προς τον Σταρχιδαγόρα:]

Δεν είσαι ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος που το επιχείρησε.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

[Με παιχνιδιάρικη ειρωνεία:]

Ίσως, όμως, ο θνητός αυτός να έχει κάτι διαφορετικό.

Ίσως η τόλμη του να τον ξεχωρίζει, Πλούτωνα.

Πράγματι, πολλοί δοκίμασαν και κανείς δεν επέστρεψε…

Μήπως φοβάσαι, Πλούτωνα, ότι με την αλαζονεία του θα τα καταφέρει;

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ

[Κυττάζοντας την Περσεφόνη, με μια υποβόσκουσα ένταση:]

Η αλαζονεία δεν φοβίζει τους θεούς, Περσεφόνη.

Μόνο μας κουράζει.

Αλλά, οι θνητοί δεν αλλάζουν ποτέ.

Πάντοτε κυνηγούν το ανέφικτο.

ΕΡΜΗΣ

[Επεμβαίνοντας, με ελαφριά διάθεση:]

Αγαπητοί μου άρχοντες, ας αφήσουμε τις φιλοσοφίες!

Ο Σταρχιδαγόρας δεν ήρθε εδώ για μαθήματα ταπεινότητας.
Ήρθε να βρεί τον Πρώτο Φαλλό.
Και, κάτι μου λέει πως είναι πιο αποφασισμένος απ' όλους τους προηγούμενους.
Λοιπόν, τί λες, Πλούτωνα;
Δεν είναι πρέπον να τον βοηθήσουμε;
Ένας θνητός που έκανε ένα τόσο μεγάλο και δύσκολο ταξίδι,
δεν αξίζει τουλάχιστον να δει αυτό που γυρεύει —έστω μια ευκαιρία;

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Κυττάζοντας τον Σταρχιδαγόρα με μια δόση προκλητικότητας:]
Είσαι έτοιμος ν' αποδείξεις την αξία σου, θνητέ;
Θέλεις πραγματικά να ζήσεις την απόλυτη δύναμη του πάθους;
Ο Πλούτωνας μπορεί να φαίνεται απρόσιτος,
αλλά ίσως η δική μου καρδιά να είναι πιο ανοιχτή σε κάποια… συμφωνία.
Τι λες, λοιπόν;

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Αποφεύγοντας το βλέμμα της, με ψυχρότητα:]
Ό,τι κι αν ζητήσεις, Περσεφόνη, ο θνητός θα πληρώσει το τίμημα.
Αν θέλει να συνεχίσει, ας αποδείξει ότι αξίζει την προσοχή μας.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με ανάμεικτο δισταγμό και πείσμα:]
Περσεφόνη, άκουσέ με!
Είμαι ο Σταρχιδαγόρας, και μπορώ και κάνω κάμψεις χωρίς χέρια!

Δεν είμαι εδώ για να κλάψω ή να παρακαλέσω.
[Δείχνοντας τα τρία του, με στόμφο:]
Θέλω τον Πρώτο Φαλλό, για να σώσω την πόλη μου και… τα τιμημένα μου «σύνεργα».
Πες μου τι ζητάς, και θα το κάνω!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Με γοητευτικό και παιχνιδιάρικο χαμόγελο, και με ελαφριά ειρωνεία:]
Πολύ καλά, θνητέ.
Θα πρέπει ν’ αποδείξεις ότι είσαι ικανός ν' αντέξεις την πλήρη δύναμη του Φαλλού.
Να δείξεις ότι το πάθος σου είναι αγνό και δυνατό, όπως των πανάρχαιων θεών που δημιούργησαν τον κόσμο με τη δύναμη του Έρωτα.
Αν είσαι έτοιμος ν’ αντιμετωπίσεις τον βαθύτερο εαυτό σου, ας ξεκινήσει η δοκιμασία.
Αλλά να ξέρεις, η ισχύς του αρχέγονου πάθους δεν είναι παιχνίδι!

[Ο Σταρχιδαγόρας κυττάζει τον Ερμή, μπερδεμένος αλλά αποφασισμένος. Η σκηνή κλείνει με τον Σταρχιδαγόρα να στέκεται απέναντι στον Πλούτωνα και την Περσεφόνη, έτοιμος ν’ αντιμετωπίσει την πρόκληση.]

ΧΟΡΟΣ
[Με δραματικό ύφος:]
—— *Ω, θνητέ, με θάρρος ψάχνεις*
θεών δύναμη βαριά·
μα, θ’ αντέξεις την ορμή της

και τη φλόγα την αψιά;

—— Δίκοπο σπαθί το πάθος,
σε ωθεί στα άκρα εμπρός,
σε φώς άσβεστο, πανάρχαιο
—ή στη λήθη, ή θεός!

ΣΚΗΝΗ 2: Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

[Ο Σταρχιδαγόρας στέκεται νευρικός μπροστά στον Πλούτωνα και την Περσεφόνη. Ο Πλούτωνας υψώνει το χέρι του και ένα αρχαίο, μυστικιστικό φως πλημμυρίζει το σπήλαιο. Η ατμόσφαιρα γίνεται πιο τεταμένη.]

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Με βαρύ τόνο:]
Θνητέ, αν θες τον Πρώτο Φαλλό, πρέπει ν’ αποδείξεις ότι είσαι άξιος ν' αντέξεις την πανίσχυρη φύση του αρχέγονου πάθους.
Όποιος δεν είναι αρκετά δυνατός, βυθίζεται στην αιώνια λήθη.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με κωμικό τρόμο:]
Ωραία τα νέα!
Δεν φτάνει που με κυνηγάνε τα πουτσοπούλια και οι γυναίκες,
τώρα θα πρέπει να παλέψω με τον... Φαλλό των Αιώνων!
Αν δεν τα καταφέρω, θα τριγυρνάω στα Αλήια πεδία
με άνοια,

αλλά τουλάχιστον θα έχω τα «σύνεργά» μου ακέραια!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Με παιχνιδιάρικη φωνή:]
Θα ήταν κρίμα να χαθούν τόσο πολύτιμα... [παύση]
Ας δούμε όμως αν μπορείς ν' αντέξεις τον βαθύτερό σου εαυτό, Σταρχιδαγόρα.

[Ο Πλούτωνας σηκώνει τα χέρια του, και από το κέντρο του σπηλαίου αρχίζει ν' αναδύεται ένα τεράστιο, φωτεινό φαλλικό σύμβολο που μοιάζει να πάλλεται με μια αρχαία δύναμη. Το φως γίνεται όλο και πιο έντονο.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Στραβωμένος από το φως, μα με μια κωμική υπερβολή στο ύφος:]
Ω θεοί! Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο στη ζωή μου!
Πρέπει να το πλησιάσω αυτό το «πράμα»...
ή μήπως αρκεί να το προσκυνήσω από μακριά, για να μην μπλέξουμε;

ΕΡΜΗΣ
[Περιπαιχτικά:]
Προχώρα, βασιλιά μου... προχώρα!
Ή τώρα ή ποτέ! Ή θα γίνεις θρύλος ή θα μείνεις ανέκδοτο!

[Ο Σταρχιδαγόρας προχωρά διστακτικά προς τον φαλλό, που μοιάζει να εκπέμπει την ακατανίκητη δύναμη του πάθους. Οι τοίχοι του

σπηλαίου πάλλονται από ενέργεια.]

ΧΟΡΟΣ
[Με αγωνία:]
—— *Ω θνητέ, μετράς το φώς σου,*
μές στης δύναμης τη γή·
αν κρατήσεις την ψυχή σου,
παίρνεις θεϊκή μορφή!

[Καθώς ο Σταρχιδαγόρας πλησιάζει διστακτικά, αρχίζει να αισθάνεται την έντονη ενέργεια του φαλλού να τον κατακλύζει. Το πρόσωπό του συσπάται από την πίεση.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με αγωνία και υπερβολή:]
Ω, Φαλλέ Θεών, ελέησόν με!
Αν τα καταφέρω, υπόσχομαι να μην παραπονεθώ ξανά για τίποτα στη ζωή μου...
ούτε για τους θεούς, ούτε για τις γυναίκες!

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Με επιβλητικό τόνο:]
Θνητέ, το θάρρος σου θα κριθεί τώρα.
Ο Πρώτος Φαλλός δεν συγχωρεί την αδυναμία!
Προετοιμάσου για την κρίση του!

[Μια στιγμή απόλυτης σιωπής επικρατεί. Ξαφνικά, η ενέργεια αρχίζει

να κορυφώνεται, το φως γίνεται ανυπόφορα έντονο, και ο Σταρχιδαγόρας πέφτει στο έδαφος —εξαντλημένος αλλά ζωντανός. Το φως χαμηλώνει, και ο φαλλός σταδιακά μετατρέπεται σ' ένα απλό σύμβολο και εξαφανίζεται.]

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Σκύβοντας προς τον Σταρχιδαγόρα, με σοβαρό ύφος και με μια δόση απειλής:]
Επιβίωσες, θνητέ… αλλά αυτό ήταν μόνο η αρχή.
Ο Πρώτος Φαλλός σε αποδέχτηκε, αλλά η αληθινή δοκιμασία σε περιμένει.
Αν έχεις τη δύναμη ν' αντέξεις το αρχέγονο πάθος, θα το αποδείξεις όχι μόνο σ' εμάς, αλλά και στην ίδια την Περσεφόνη.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Με χαμόγελο που κρύβει προκλητικότητα:]
Τα κατάφερες, Σταρχιδαγόρα, αλλά ο δρόμος δεν τελείωσε εδώ.
Το ότι επιβίωσες ως τώρα δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτό που ακολουθεί.
Είσαι έτοιμος για τη δοκιμασία του πάθους;
Ίσως, αν η καρδιά σου αντέχει πραγματικά, τότε να πάρεις αυτό που ζητάς.

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Μ' ένα βλέμμα γεμάτο υπόνοια προς την Περσεφόνη:]
Δεν θα παρέμβω άλλο.

Εσύ θα δοκιμάσεις τον θνητό.
Αλλά, να θυμάσαι: αν αποτύχει, η τιμωρία δεν θα είναι μόνο δική του…
αλλά και δική σου.

[Ο Πλούτωνας αποχωρεί αργά, αφήνοντας τον Σταρχιδαγόρα με την Περσεφόνη. Η ένταση στον αέρα είναι φανερή, και η πρόκληση που ακολουθεί γίνεται αντιληπτή όχι μόνο ως δοκιμασία αλλά και ως διένεξη μεταξύ των δυο θεών.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Θεοί, τι τρομάρα ήταν αυτή που πήρα!
Νόμιζα πως θα γίνω σκόνη!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Χαμογελώντας μυστηριωδώς:]
Χα-χά, είσαι γλυκός όταν φοβάσαι.
Είσαι ακόμα ζωντανός, κι αυτό λέει πολλά.
Ξέρεις, εδώ κάτω, οι δοκιμασίες και τα δώρα είναι πολύ διαφορετικά απ’ τον Απάνω Κόσμο.
Κι ο Πλούτωνας δεν είναι εδώ τώρα…
οπότε ίσως… χρειαστείς εμένα!
Τώρα πλησιάζει η πραγματική δοκιμασία.
Είσαι έτοιμος ν’ αντιμετωπίσεις το αρχέγονο πάθος;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Αναστατωμένος, με ανάμεικτα συναισθήματα:]

Να σε χρειαστώ; Δηλαδή… εσύ κι εγώ;
Κι ο Πλούτωνας; Δεν θα θυμώσει;
Αν είναι για να σώσω την πόλη μου και τους ανθρώπους μου, είμαι έτοιμος για όλα!

[Η Περσεφόνη τον κυττάζει βαθιά στα μάτια. Το φως αλλάζει, και η ατμόσφαιρα γίνεται πιο έντονη.]

ΧΟΡΟΣ
[Με μυστικισμό:]
—— *Ω, θνητέ, τη στράτα παίρνεις*
όπου η φλόγα σε καλεί·
η καρδιά αν δεν δειλιάσει,
θα κερδίσεις την τιμή.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Πονηρά:]
Ο Πλούτωνας έχει ήδη πολλές ψυχές να διαχειριστεί,
κι έχει γίνει πιο ψυχρός κι απ' αυτές τις ίδιες.
Αλλά εγώ… εγώ ψάχνω κάτι διαφορετικό:
έναν θνητό που να καταλαβαίνει τη φύση της αληθινής επιθυμίας.

ΕΡΜΗΣ
[Προς τον Σταρχιδαγόρα, ψιθυρίζοντας:]
Μην το σκέφτεσαι πολύ!
Αυτή είναι η ευκαιρία σου ν' αποδείξεις την αξία σου…

και να κερδίσεις τον Πρώτο Φαλλό!
Ίσως γίνεις ο πιο πολυπόθητος θνητός που γεννήθηκε.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Τρομοκρατημένος αλλά και φανερά γοητευμένος:]
Τι μου λες, Ερμή; Να γίνω θεός του Πάθους;
Πλάι στην Αφροδίτη;
Και να γλυτώσω και τα… τρία μου;
Πώς περιμένεις να πειστώ ότι αυτό δεν είναι μια θεϊκή παγίδα;

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Τον πλησιάζει παιχνιδιάρικα, και τον χαϊδεύει στο μάγουλο:]
Δεν είναι παγίδα, Σταρχιδαγόρα.
Είναι ευκαιρία!
Αν καταφέρεις να με ικανοποιήσεις, ο Πρώτος Φαλλός θα είναι δικός σου.
Κι εσύ… εσύ θα γίνεις ο θεός του Πάθους.
Πάντα δίπλα μου, και πάντα δίπλα στην Αφροδίτη.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Ξεσπάει σε γέλια, γεμάτος αυτοπεποίθηση:]
Εντάξει, λοιπόν!
Αν είναι να σώσω την πόλη μου, θα το κάνω!
Θα γίνω θεός!
Θεοί, κρατήσετε μακριά τον Πλούτωνα και τις κατάρες του!
Από σήμερα, ο Σταρχιδαγόρας γίνεται θεός!

[Ξαφνικά, εμφανίζεται ο Πλούτωνας, κρατώντας ένα μεγάλο ραβδί που μοιάζει με γνωστό όργανο, και τον κυττάζει με καχυποψία.]

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Με αυστηρό βλέμμα:]
Σταρχιδαγόρα, τολμάς να επιδιώκεις τέτοια εξουσία,
δίχως ν’ αντιλαμβάνεσαι το βάρος της!
Οι θεοί δεν είναι παιχνιδάκι για τους θνητούς!
Μην ξεχνάς ότι, εδώ που βρίσκεσαι,
η δύναμη του ανεξέλεγκτου Πάθους μπορεί να καταστρέψει τα πάντα,
όχι μόνον εσένα!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Προσπαθώντας να διατηρήσει την αυτοπεποίθησή του:]
Με κάθε σεβασμό, μεγάλε Πλούτωνα,
δεν έχει ολοκληρωθεί η δοκιμασία που μου επέβαλες,
κι εγώ έχω ήδη περάσει τα πάνδεινα:
η Αφροδίτη μού έριξε κατάρα,
οι γυναίκες κυνηγάνε τους άντρες στην πόλη μου,
κι αναγκάστηκα να κατέβω στον Άδη για να βρώ τον Πρώτο Φαλλό.
Αν το τίμημα είναι να γίνω θεός του Πάθους,
τότε είμαι έτοιμος να το πληρώσω!

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Με ένταση:]
Θνητέ, πρόσεξε καλά!
Αν υποκύψεις στην αλαζονεία σου, θα χαθείς!

Το Πάθος δεν είναι παιχνίδι!
Είναι η δύναμη που κινεί τους θεούς,
είναι η δύναμη κινεί την ίδια τη Δημιουργία!
Όμως, μπορεί να σε καταστρέψει αν δεν τη διαχειριστείς σωστά.
Αν αποτύχεις, η πόλη σου θα παραδοθεί στην οργή της Αφροδίτης,
κι εσύ θα τριγυρνάς αιωνίως στα Αλήια Πεδία ξεχασμένος απ' όλους,
κι έχοντας ξεχάσει κι ίδιος τα πάντα, μες στη Λήθη.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Χαμογελώντας πονηρά, πλησιάζοντας τον Σταρχιδαγόρα:]
Μην ανησυχείς, αγαπημένε μου Πλούτωνα.
Ο Σταρχιδαγόρας είναι ο εκλεκτός της Αφροδίτης·
κι αν αποδείξει την αξία του, θα γίνει ο θεός του Πάθους.
Είναι θνητός, αλλά έχει ήδη αποδείξει το θάρρος του.
Ίσως η Αφροδίτη να βρήκε στο πρόσωπό του έναν αντάξιο υποψήφιο θεό.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με χιούμορ:]
Μα φυσικά, Περσεφόνη μου!
Ποιος άλλος βασιλιάς έχει κατέβει στον Άδη κι έχει κάνει τέτοιον γατόγαμο;
Είμαι έτοιμος να γίνω θεός δίπλα στην Αφροδίτη.
Άλλωστε, το αξίζω μετά απ’ όλα όσα πέρασα!

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Με βλοσυρό ύφος, κυττώντας την Περσεφόνη:]

Αν η Περσεφόνη και η Αφροδίτη επιμένουν, τότε έτσι να γίνει.
Αλλά να θυμάσαι, θνητέ:
αν παραβείς τους κανόνες του Πάθους, η τιμωρία θα είναι βαριά!

[Ο Πλούτωνας εξαφανίζεται, αφήνοντας τον Σταρχιδαγόρα και την Περσεφόνη μόνους.]

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Με αισθησιακό ύφος:]
Είσαι έτοιμος, Σταρχιδαγόρα;
Το ταξίδι σου δεν τελείωσε ακόμα.
Πρέπει ν’ αποδείξεις ότι μπορείς να αντέξεις την αληθινή δύναμη του Πάθους.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με παιχνιδιάρικη αυτοπεποίθηση:]
Έτοιμος, και με το παραπάνω!
Για την Αφροδίτη, για την πόλη μου, και για το τιμημένο μου όνομα, θα τα καταφέρω!

[Ο Ερμής χτυπάει παλαμάκια.]

ΕΡΜΗΣ
[Χαμογελώντας:]
Τι χαρά,
να βλέπεις έναν θνητό ν’ αναλαμβάνει το ρίσκο της θεϊκής δύναμης.

Ή θα γίνεις αθάνατος, ή θα μείνεις περίγελως στους αιώνες!

[Η Περσεφόνη πλησιάζει τον Σταρχιδαγόρα, ενώ το φως απ’ το σπήλαιο γίνεται έντονο. Η ενέργεια του Φαλλού αρχίζει ν’ αναβλύζει ξανά απ’ το έδαφος, τυλίγοντας τους δύο πρωταγωνιστές. Η σκηνή κλείνει, με την Περσεφόνη να κυττάζει τον Σταρχιδαγόρα με προσμονή, ενώ το φως του Πρώτου Φαλλού γεμίζει τη σκηνή. Ο Σταρχιδαγόρας ετοιμάζεται να γίνει ο νέος θεός του Πάθους, πλάι στην Αφροδίτη.]

ΣΚΗΝΗ 3: Ο,ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ, ΜΕΝΕΙ ΣΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ

[Ο Σταρχιδαγόρας και η Περσεφόνη έχουν αποσυρθεί στο βάθος του σπηλαίου. Το σπήλαιο είναι γεμάτο σκιές, και το φως αλλάζει από χρυσό σε κόκκινο, καθώς η ατμόσφαιρα γεμίζει ένταση και προσμονή. Ο Χορός έρχεται στο προσκήνιο, ενώ η σκηνή γεμίζει με μυστηριώδεις ψιθύρους και με παλμικές εκρήξεις φωτός.]

ΧΟΡΟΣ
[Με μυστηριακό ύφος:]
—— *Θνητέ, που διάλεξες το μονοπάτι το βαθύ,*
η δοκιμασία ετούτη είναι μυστική.
Η φλόγα που λαχτάρησες, θεϊκή ουσία·
πρόσεξε, να μην καείς στου πόθου τη μανία!

[Ακούγονται εκρήξεις φωτός και βαριές ανάσες απ’ το βάθος του σπηλαίου. Οι σκιές στον τοίχο διαγράφονται με κινήσεις αινιγματικές, και μετά από λίγο σβήνουν εντελώς. Απ’ το βάθος του σπηλαίου,

επιστρέφει ο Σταρχιδαγόρας. Φαίνεται εξαντλημένος αλλά γαλήνιος, και το χαμόγελο στα χείλη του αφήνει υπονοούμενα. Η Περσεφόνη τον ακολουθεί, μ' ένα αινιγματικό βλέμμα, σαν να κρατάει ένα μυστικό.]

ΧΟΡΟΣ

—— *Σταρχιδαγόρα, βγήκες από τα βάθη του Άδη,*
με βλέμμα όλο μυστήριο και χείλη σιωπηλά.
Στα βάθη του σπηλαίου τί στ' αλήθεια νά 'γινε;
Ο Άδης σε δοκίμασε, σ' έκριν' η Περσεφόνη·
σαν θα σταθείς μπροστά τους, να συμβεί τί πρόκειται;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ

[Ανασαίνοντας βαριά, μ' ένα μείγμα εξάντλησης και πείσματος:]
Καλά, δεν ξέρω τι γίνεται εδώ κάτω…
Εντάξει, μάλλον αυτό ήταν αρκετά έντονο…
Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες, αλλά ας πούμε ότι…
το Πάθος είναι κάτι πολύπλοκο, που αφήνει σημάδια.
Αλλά αν είναι να το ξανακάνω
θέλω τουλάχιστον μια καρέκλα κι ένα ποτήρι κρασί!

Νόμιζα ότι θα ήταν απλώς ένα παιχνίδι…
αλλά δεν είναι κάτι που τιθασεύεται εύκολα,
όταν το μόνο που θες είναι να σώσεις όσους αγαπάς.
Αυτό που βρήκα εδώ δεν είναι η δόξα ούτε η δύναμη,
αλλά η ανάγκη να σταθώ στο ύψος μου…
για τους δικούς μου ανθρώπους.
Κατάλαβα ότι η αληθινή δύναμη δεν είναι για δόξα,
αλλά για όσους αγαπάμε.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Κρατώντας έναν μικρό χρυσό κύλινδρο, και χαμογελώντας παιχνιδιάρικα:]
Θνητέ, έκανες κάτι που ούτε οι θεοί δεν κάνουν πάντα:
έδειξες θάρρος… και ίσως και κάτι παραπάνω.
Απέδειξες ότι η καρδιά σου είναι αγνή·
δεν έπεσες στην παγίδα της θεϊκής δόξας,
αλλά επέλεξες την ευθύνη·
είχες το θάρρος να σταθείς ενώπιον των θεών,
και να ΜΗΝ ζητήσεις αυτό που δεν σου ανήκει.
Αυτός ο κύλινδρος είναι για ‘σένα, τον αξίζεις.
Θα τον χρειαστείς, όταν επιστρέψεις στον Απάνω Κόσμο:
σύμβολο της επιλογής σου, θα σε βοηθήσει στον δρόμο σου·
ένα σύμβολο που αναγνωρίζει ότι η αληθινή δύναμη βρίσκεται στην αφοσίωση και στην αυτοθυσία.
Δεν είναι η δύναμη του Πάθους που ζητούσες, αλλά ίσως είναι αυτά που χρειάζεσαι πραγματικά.

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με φανερή έκπληξη:]
Μα τί είναι αυτό; Ένα δώρο;
Κυρία μου, δεν ήξερα ότι η «φιλοξενία» σας συμπεριλαμβάνει και σουβενίρ!
Σας ευχαριστώ.
Θα επιστρέψω στους ανθρώπους μου,
και θα τους υπηρετήσω όπως αρμόζει στον τίτλο μου.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Με χαμόγελο:]
Ίσως κάτι ν' αλλάζει και στους θεούς, Σταρχιδαγόρα.
Εσύ μας έδειξες κάτι που συχνά ξεχνάμε:
ότι η αξία δεν βρίσκεται πάντα στη δύναμη, αλλά στην πρόθεση.
Να επιστρέψεις στους ανθρώπους σου,
και να τους δείξεις πώς να είναι θαρραλέοι,
ακόμα κι αν δεν έχουν τίποτα άλλο πέρα απ' το γέλιο και την αγάπη τους.

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Εμφανίζεται από το βάθος· η φωνή του αντηχεί βαθιά και αυστηρά, αλλά με μια μικρή δόση θαυμασμού:]
Σταρχιδαγόρα, πολλοί θνητοί κατέβηκαν εδώ ζητώντας τη δύναμη.
Μα εσύ έδειξες κάτι που ούτε οι θεοί δεν έχουν πάντα:
ταπεινότητα και πίστη στο καλό, πέρα από το «Εγώ» σου.
Η δύναμη του Πάθους μπορεί να σε καταστρέψει,
αλλά εσύ απέδειξες ότι δεν ζητάς την εξουσία για 'σένα,
αλλά για κάτι μεγαλύτερο.
Επιστρέφεις στον Απάνω Κόσμο,
έχοντας απορρίψει τον τίτλο του θεού,
αλλά έχοντας κερδίσει απ' τους θεούς τον σεβασμό.
Να θυμάσαι, θνητέ,
ότι το πάθος είναι μια δύναμη που μπορεί να σε συντρίψει.
Μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό, ακόμα κι όταν όλοι σε αποθεώνουν.

[Ο Πλούτωνας κυττάζει την Περσεφόνη μ' ένα βλέμμα αμφιθυμίας, σαν ν' αναγνωρίζει ότι η ίδια επέτρεψε τη δοκιμασία του Σταρχιδαγόρα, και

παράλληλα φαίνεται να αποδέχεται το αποτέλεσμα.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Χαμογελώντας, και κυττάζοντας προς το βάθος:]
Μην ανησυχείς, Πλούτωνα.
Αν κάποιος με αποθεώσει, θα φροντίσω να τον κεράσω!
Καλύτερα να γελάμε μαζί παρά να υποφέρουμε μόνοι.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Μ’ ένα αχνό χαμόγελο, στρέφεται στον Σταρχιδαγόρα, και ακουμπά τον ώμο του:]
Ίσως κάποτε οι θεοί να μάθουμε κάτι απ’ τους θνητούς.
Εσύ επέλεξες να μη ζητήσεις τη δόξα του θεού,
αλλά την ευθύνη του ηγέτη.
Ο δρόμος σου είναι δύσκολος, Σταρχιδαγόρα·
αλλά είναι ένας δρόμος που κανείς άλλος δεν τόλμησε να διαλέξει.

ΕΡΜΗΣ
[Με ειρωνικό χαμόγελο, πλησιάζει τον Σταρχιδαγόρα και χτυπά ελαφρώς τον ώμο του:]
Μα ποιος θα το πίστευε;
Ο Σταρχιδαγόρας, ο κυνηγός του Φαλλού,
κατέκτησε την καρδιά των θεών,
και κατάφερε να κάνει την Περσεφόνη —αν είναι δυνατόν!— ευδιάθετη!
Ας επιστρέψουμε λοιπόν στον Απάνω Κόσμο,
πριν αποφασίσουν να μας κρατήσουν για διακοπές αιωνιότητας!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[Με χιούμορ και με πείσμα, κρατώντας τον κύλινδρο ψηλά:]
Εγώ, ο Σταρχιδαγόρας, πήγα και ήρθα από τον Άδη·
και, ό,τι έκανα, το έκανα όχι για μένα, αλλά για την πόλη μου.
Ας το ακούσουν οι θεοί και οι θνητοί:
δεν χρειάζεται να γίνω θεός για να είμαι άξιος!
Γιατί ΕΧΩ ΑΡΧΙΔΙΑ!

[Ο Σταρχιδαγόρας στρέφεται προς την Περσεφόνη, και της κάνει μια βαθιά υπόκλιση. Έπειτα στρέφεται στον Πλούτωνα και τον κυττάζει με σεβασμό.]

ΠΛΟΥΤΩΝΑΣ
[Κυττώντας τον με σοβαρότητα:]
Να είσαι πιστός στη δέσμευσή σου, Σταρχιδαγόρα.
Η αληθινή δύναμη δεν μετριέται με τον θρίαμβο ή με τη δόξα,
αλλά με την καρδιά που επιμένει, ακόμα και στα πιο δύσκολα.

[Ο Πλούτωνας γυρίζει και απομακρύνεται αργά, ενώ η Περσεφόνη παραμένει και κυττάζει τον Σταρχιδαγόρα με μια έκφραση που αποπνέει έναν κρυφό θαυμασμό.]

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
[Με μια δόση παιχνιδιάρικης ειρωνείας:]
Είσαι ο πρώτος θνητός που έφυγε από εδώ,
δίχως να ζητήσει τίποτα για τον εαυτό του.
Ελπίζω να το θυμάσαι αυτό, όταν γυρίσεις πίσω στους ανθρώπους σου.

[Το φως σβήνει σταδιακά, και το σπήλαιο επιστρέφει στη σιωπή του. Η σκηνή τελειώνει με τον ήχο των βημάτων του Σταρχιδαγόρα και του Ερμή, που αντηχούν καθώς απομακρύνονται, έτοιμοι να επιστρέψουν στον Πάνω Κόσμο. Η Σκηνή ολοκληρώνεται με τον Χορό να βγαίνει απ' το προσκήνιο, ενώ το σπήλαιο τυλίγεται στο φως και οι ηχητικές δονήσεις παύουν.]

ΕΞΟΔΟΣ

[Σκοτάδι. Σιγή. Και, ξάφνου, μια λάμψη! Ο Σταρχιδαγόρας προβάλλει θριαμβευτής στη Φαλληδονία, κρατώντας έναν λαμπερό κύλινδρο. Το πλήθος μαζεμένο στην αγορά. Η αγωνία κορυφώνεται.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Ω, λαέ της Φαλληδονίας!
—της πόλης των ηδονών, της ματαιότητας και των εφήμερων απολαύσεων!
Επέστρεψα! Από τα Τάρταρα και πάλι στο φως!
Είδα όσα δεν βλέπει μάτι θνητού!
Έπαθα όσα σάρκα δεν αντέχει.
Τον Άδη περπάτησα, τις πύλες του πέρασα·
και —με των θεών τη βούληση— τον δρόμο της επιστροφής βρήκα!

[Υψώνει τον κύλινδρο, που λαμπυρίζει στο φως.]

Κρατώ τη λύση στην κατάρα που μας βαραίνει!
Μα, πριν ανοίξω το μυστικό, ας αναρωτηθούμε:
Γιατί οι θεοί μας τιμωρούν; Γιατί μας θέλουν χαμένους;
Τί ξεχάσαμε, λαέ μου; Τί προδώσαμε;

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
[*Με αγωνία:*]
Πες μας, Σταρχιδαγόρα!
Πες μας τί πρέπει να κάνουμε!

ΧΟΡΟΣ
—— Σαν τη Σελήνη που ανατέλλει τη νυχτιά,
το μυστικό φωτίζει του ήρωα τον λόγο!
Η πόλη τί θα γίνει, φεύγει η σκιά;
Γιατί πολύ μας έπιασε η θεά τον κώλο!

[Ο κύλινδρος ανοίγει. Ένα χρυσό περιστέρι ξεχύνεται στον ουρανό. Το πλήθος αναφωνεί.]

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
[*Με δέος:*]
Τί είναι ‘τούτο το σημάδι;

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
[*Ασθμαίνοντας:*]
Τί ανοσίες μαγείες του Άδη μας φέρνεις, Σταρχιδαγόρα;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
[*Με ήρεμη βεβαιότητα:*]
Δεν είναι μαγεία· είναι γνώση ξεχασμένη.
Η Περσεφόνη μου ψιθύρισε μυστικά βαριά:
«*Ο έρωτας, θνητέ, δεν είναι μόνο σάρκα, δεν είναι μόνο φωτιά·*
είναι γέφυρα που ενώνει τους Κόσμους·
είναι άνεμος που σμιλεύει τις ψυχές.
Ποιος αγάπησε αληθινά, και δεν άλλαξε;
Ποιος ενώθηκε πραγματικά, και δεν μεταμορφώθηκε;»

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
Θαύμα! Μήνυμα απ’ τους θεούς!

ΧΟΡΟΣ
—— *Σαν αστραπή φτερούγισε!*
Σαν όραμα υψώθηκε!
Τί μας φέρνει;
Τί μάθημα να πάρουμε;

[Οι φαλλοί που πετούν στην πόλη αρχίζουν να μεταμορφώνονται. Από φαλλοί, γίνονται κι αυτοί περιστέρια, χορεύοντας στον αέρα.]

ΚΑΥΧΗΣΙΜΑΧΟΣ
Τι τρομερή αλλαγή!
Τα πουλιά της ηδονής έγιναν πουλιά της ειρήνης!

ΟΠΙΣΘΟΒΟΥΛΟΣ
Μα, τί σημαίνει αυτό; Χάσαμε τη δύναμή μας;

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Όχι, ανόητοι!
Δεν χάσαμε τίποτα!
Κερδίσαμε αυτό που στερηθήκαμε τόσες γενιές:
το αληθινό νόημα του έρωτα!
Γιατί δεν είναι μόνο σάρκα·
δεν είναι εξουσία πάνω στον άλλον·
είναι δημιουργία, είναι φροντίδα!

Η ένωση δεν είναι πράξη κατοχής, μα προσφορά!

[Σιγή. Και, τότε, μέσα από το φως, η Αφροδίτη ακούγεται.]

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ
Ανόητοι θνητοί!
Για χρόνια, λατρεύατε τον έρωτα σαν μια άσβεστη πείνα·
σαν μια ακόρεστη σάρκινη δίψα!
Χτίσατε ναούς όχι στη λατρεία της αγάπης,
αλλά στην εκμετάλλευση και στη διαφθορά.
Και, γι’ αυτό, σας έδωσα την κατάρα.
Μα τώρα… τώρα βλέπετε!
Το πάθος είναι δύναμη·
μα όταν μένει αχαλίνωτο, γίνεται τυραννία.
Εσείς που κάνατε τον ναό μου σπίτι της ύβρεως,
ξεχάσατε πως ο έρωτας δεν είναι εξουσία·
είναι το δόσιμο, είναι το μοίρασμα, είναι η ένωση που γεννά κάτι νέο.

ΧΟΡΟΣ
—— *Από τον Άδη ήρθε το φώς·*
η σκιά έγινε γνώση,
ο πόθος έγιν’ οδηγός,
κι αγάπη έγινε τόλμη!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Θεά μου, η κατάρα σου ήταν δίκαιη.
Μας έμαθε όσα ξεχάσαμε:

ο έρωτας δεν είναι μόνο η πράξη, αλλά η ένωση ψυχών·
η δύναμή του δεν είναι στα σκέλια,
αλλά στη διάθεση να δοθείς, να δεχτείς, να αφεθείς.

[Τα περιστέρια κατεβαίνουν. Άντρες και γυναίκες κοιτάζονται στα μάτια, δίχως πόθο, δίχως απαίτηση, μα με κατανόηση.]

ΛΑΓΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
Σταρχιδαγόρα, επιτέλους κατάλαβες:
Το μεγαλείο δεν βρίσκεται στο να παίρνεις, αλλά στο να δίνεις!

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Ναι!
Και, γι' αυτό, ο ναός της Αφροδίτης
δεν θα είναι πια άντρο της ηδονής, μα τέμενος της αλήθειας:
τόπος ένωσης και χαράς, όχι συναλλαγής και φθοράς!
Ας γιορτάσουμε, αδέρφια!
Όχι το πάθος μόνο, μα τον έρωτα που μας κάνει καλύτερους!
Ο ναός της Αφροδίτης ας ξαναγίνει άγιος τόπος
—όχι αφιερωμένος στη σάρκα, αλλά προσκύνημα στην ένωση!

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ
Και έτσι, η κατάρα λύθηκε!
Όχι με μάχες, όχι με τεχνάσματα,
μα με την αλήθεια που είχατε ξεχάσει.

[Τα περιστέρια σχηματίζουν κύκλους στον ουρανό. Η πόλη αντηχεί από γέλια και τραγούδια. Ο χορός ξεκινάει —ένας ξέφρενος, γιορτινός κυκλικός χορός. Η μουσική δυναμώνει. Ο Σταρχιδαγόρας στρέφεται προς το κοινό.]

ΣΤΑΡΧΙΔΑΓΟΡΑΣ
Η πόλη μας σώθηκε!
Ο βασιλιάς σας έμαθε το μάθημά του!
Και, το δίδαγμα;

[Χαμογελά πονηρά.]

Δεν έχει σημασία το μέγεθος της σάρκας…
αλλά το μέγεθος της καρδιάς!

[Ξέσπασμα γέλιου. Ο χορός κορυφώνεται. Το φως χαμηλώνει σιγά-σιγά, ενώ η μουσική συνεχίζεται. Το φως της σκηνής σβήνει αργά. Η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη ένταση, αλλά και μια αίσθηση ελπίδας για το μέλλον.]

ΧΟΡΟΣ
—— *Ω Σταρχιδαγόρα, που τους θεούς αψήφησες,*
με θάρρος και σοφία τη Μοίρ’ αντιμετώπισες.
Από τον Άδη επέστρεψες, με την καρδιά γεμάτη·
θρύλοι σε μνημονεύουνε, με δόξα και αγάπη.

—— *Η πόλη σ’ υποδέχτηκε, με χαρά και τιμή·*

οι άνθρωποι σ’ υμνούνε για τη γενναία σου ψυχή.
Η Αφροδίτη δέχτηκε την απρόσμενη αλλαγή·
η κατάρα έσβησε, κι ήρθε η ευλογία στη γη!

ΤΕΛΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ

Σχετικά με τον συγγραφέα

Με πάθος για την αρχαία ελληνική λογοτεχνία, ο Τσίρκας εξερευνά τους πολύπλοκους κόσμους της αρχαίας λυρικής ποίησης, του αρχαίου δράματος, της Μυθολογίας, της φιλοσοφίας, της ιστοριογραφίας, της γλωσσολογίας, της θρησκειολογίας, της ψυχολογίας, της σύγχρονης θεατρολογίας, και της αρχαίας και σύγχρονης ελληνικής ποιητικής μετρικής, αρμονίας και φωνολογίας. Άλλες επιρροές του περιλαμβάνουν γαλλικά οπερατικά έργα του 17ου - 18ου αιώνα, τον Σαίξπηρ, αγγλική ποίηση του 18ου - 19ου αιώνα, το γαλλικό συμβολιστικό κίνημα και την επιρροή του στη νεοελληνική ποίηση, Έλληνες ποιητές όπως ο Λορέντζος Μαβίλης, ο Κωστής Παλαμάς, ο Κωνσταντίνος Χατζόπουλος και ο Άγγελος Σικελιανός, καθώς και μεταφραστές κλασικών έργων όπως ο Θρασύβουλος Σταύρου, ο Κώστας Βάρναλης και ο Ιωάννης Γρυπάρης.

Πρώτη του έκδοση είναι ο «Βελλεροφόντης», μια διασκευή του έργου με τον ίδιο τίτλο του Ν. Ι. Σπυρόπουλου. Μ’ αυτό το λυρικό θεατρικό δράμα, γραμμένο σε σύγχρονο ελληνικό στίχο, ο Τσίρκας επιχειρεί να δώσει νέα πνοή στον αρχαίο μύθο του Βελλεροφόντη, με τις ποιητικές του δεξιότητες και την κατανόησή του για τον τραγικό ποιητικό λόγο.

Συνεχίζοντας τη λογοτεχνική του πορεία, ο Τσίρκας ασχολήθηκε με το έργο του Ευριπίδη «Βάκχες». Στην έκδοση αυτή, παρουσιάζει το πρωτότυπο κείμενο με παράλληλη μετρική μετάφραση και σχολιασμό στα νέα ελληνικά. Αυτή η συνεισφορά αντικατοπτρίζει τη δέσμευσή του να κάνει τα κλασικά έργα προσβάσιμα και ενδιαφέροντα στο σύγχρονο αναγνωστικό κοινό.

Στον τομέα της Τραγωδίας, ο Τσίρκας έχει προχωρήσει στη συγγραφή της «Μέδουσας», μιας απόπειρας ανασύνθεσης κλασικής αττικής τραγωδίας σε αττικό στίχο με προσωδία, με μετάφραση και σχολιασμό στα νέα ελληνικά. Μ’ αυτό το έργο, καλεί το κοινό να εξερευνήσει τις αποχρώσεις του κλασικού τραγικού του λόγου.

Στη συνέχεια, στράφηκε στον μύθο της «Αντιόπης». Το έργο του αυτό, γραμμένο σε αγγλικό και σε ελληνικό στίχο, επιχειρεί ν' αναπλάσει το ομώνυμο αποσπασματικό έργο του Ευριπίδη, ενώνοντας τα σκόρπια κομμάτια με φιλολογική ακρίβεια και με ποιητική ευαισθησία. Η εκδοχή του περιλαμβάνει εκτενή και λεπτομερή σχολιασμό, παρέχοντας βαθύτερη κατανόηση του κειμένου.

Το θεατρολογικό του έργο «Τραγωδία - Λόγος, Ρυθμός και Ψυχή», διερευνά τις γλωσσικές, ρυθμικές και ψυχολογικές διαστάσεις της αττικής Τραγωδίας. Εξετάζοντας στοιχεία όπως το μέτρο, τη γλώσσα και τις χορικές ωδές, το βιβλίο αυτό γεφυρώνει τον αρχαίο με τον σύγχρονο κόσμο, προσφέροντας μια λεπτομερή ματιά στη διαχρονική δύναμη της Τραγωδίας.

Στα πλαίσια της εξερεύνησης της τραγικής φόρμας, ο Τσίρκας ανέλαβε στη συνέχεια ένα τολμηρό και καινοτόμο έργο, το οποίο στοχεύει να γεφυρώσει τις ανατολικές και δυτικές θεατρικές παραδόσεις. Το έργο του, "The Veils of the Seven Skies", γραμμένο σε αγγλικό στίχο, συγχωνεύει τη δομή και το φιλοσοφικό βάθος της Αττικής Τραγωδίας με την εκλεπτυσμένη αισθητική και με την εκτελεστική ακρίβεια της Κινεζικής Όπερας, δημιουργώντας έτσι μια μοναδική σύνθεση δύο φαινομενικά απομακρυσμένων αλλά φιλοσοφικά διασυνδεδεμένων καλλιτεχνικών κόσμων. Μέσω αυτού του εγχειρήματος, επιδιώκει να φωτίσει τα οικουμενικά θέματα που ενώνουν την ανθρώπινη έκφραση σε όλες τις κουλτούρες, καταδεικνύοντας πως οι αρχαίες φόρμες μπορούν να συνομιλούν σε μια κοινή θεατρική γλώσσα, υπερβαίνοντας τον χρόνο και τη γεωγραφία.

Στο φιλόδοξο σαιξπηρικό του δράμα "Morgana – A Tragedy in Five Acts", γραμμένο σε αγγλικό στίχο, ο Τσίρκας ανασυνθέτει το θρύλο του Αρθούρου και του Camelot, από την προοπτική της αδελφής του. Αντλώντας θεματικές από την βαθιά κατανόησή του για την Αττική Τραγωδία αλλά και απ' την ποιητική γλώσσα του Σαίξπηρ, μετατρέπει τη Morgana σε μια πρωταγωνίστρια με σύνθετο ψυχισμό, η οποία αντιπαλεύει μεταξύ της ανάγκης διατήρησης της αρχαίας παγανιστικής

σοφίας και της παγίωσης της αναδυόμενης χριστιανικής πίστης. Το έργο εξερευνά πώς οι χειραγωγήσεις του Merlin και οι κρυφές αλήθειες σχετικά με την καταγωγή του Mordred τελικά καταδικάζουν το όραμα του Camelot. Μέσω πλούσιας σαιξπηρικής γλώσσας και προσεκτικά διαμορφωμένης ανάπτυξης χαρακτήρων, ο Τσίρκας προ(σ)καλεί το κοινό να επανεξετάσει την παραδοσιακή αφήγηση του μύθου, υποδεικνύοντας ότι η πτώση του Camelot δεν προήλθε από κακία και αντιπαλότητες, αλλά από την αποτυχία να συμφιλιωθούν η αρχαία σοφία με τα νεότευκτα χριστιανικά ιδεώδη. Αυτό το έργο αποτελεί συνέχεια της προσπάθειάς του να εμφυσήσει νέα ζωή σε αρχαίους μύθους, καθώς εξερευνά διαχρονικά θέματα εξουσίας, οικογενειακών δεσμών και ανταγωνιστικών κοσμοθεωριών.

Το τελευταίο έργο του, «Βασιλεύς Σταρχιδαγόρας», είναι μια κωμωδία εμπνευσμένη απ' το πνεύμα της αριστοφανικής σάτιρας, όπου ο αντιήρωας Σταρχιδαγόρας προσπαθεί να σώσει την πόλη του απ' την κατάρα της Αφροδίτης. Με αιχμηρό χιούμορ και με δυνατές ατάκες, το έργο εξερευνά τις ανθρώπινες αδυναμίες, αποσκοπώντας να καταδείξει κρυμμένες αλήθειες της κοινωνίας.

Εκτός απ' το έργο του πάνω στην κλασική λογοτεχνία, πειραματίζεται με σύγχρονα είδη, όπως το συμφωνικό metal, διερευνώντας το πώς αυτά τα στυλ μπορούν να αλληλεπιδράσουν ως προς τη γόνιμη πρόσληψη της αττικής Τραγωδίας. Χρησιμοποιώντας τεχνητή νοημοσύνη, δημιουργεί καινοτόμα κομμάτια που συνδυάζουν τη δραματική ένταση του αρχαίου θεάτρου με τους ισχυρούς, εκφραστικούς ήχους του σύγχρονου metal και άλλων ειδών μουσικής.

Public social profiles:

- *LinkedIn*: https://www.linkedin.com/in/ctsir/
- *Zenodo*: https://zenodo.org/search?q=metadata.creators.person_or_org.name%3A%22Tsirkas%2C%20Chris%22&l=list&p=1&s=10&sort=bestmatch
- *Academia*: https://independent.academia.edu/ChrisTsirkas
- *GoodReads*: https://www.goodreads.com/author/show/19154997.

Chris Tsirkas

- *YouTube*: https://www.youtube.com/@ChrisTsirkas
- *SoundCloud*: https://soundcloud.com/chris-t-331652374
- *Instagram*: https://www.instagram.com/chris.a.tsirkas/
- *Facebook*: https://www.facebook.com/chris.a.tsirkas